

rozsévač rozsievač

6

jún/červen
2022
ročník 92

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Kto chválu obetuje, ten Boha ctí

Pravý půst volá k životu

Pomoc Ukrajine

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY

Pôst

„Ked'sa však ty postiš, natri si hlavu olejom a tvár si umy“ (Mt 6, 17).

POMOC UKRAJINE

Milí bratia kazatelia, členovia staršovstiev, bratia koordinátori a sestry koordinátorky, zasielame vám už **tretí report** o tom, čo sa za uplynulý týždeň udialo v oblasti pomoci ľuďom, ktorých zasiahol vojenský konflikt na Ukrajine.

Rada BJB na Slovensku

Drahí bratia a sestry,
prešiel ďalší týždeň. Dnes je 22. deň vojny. Už via ako tri týždne počúvame o raketových útokoch, o bombardovaní civilných objektov, o zomieraní nevinných ľudí. V televízii či na internete pozérame, ako státsice utekajú zo svojich domovov. Viacerí máme dokonca osobnú skúsenosť s vystrašenými Ukrajincami, ktorí hľadajú bezpečie v našej krajine, u nás doma.

Najnovšie údaje uvádzajú, že do našej krajiny vstúpilo už viac ako 220 000 utečencov z Ukrajiny. To je takmer, ako keby na Slovensku vznikli ďalšie Košice. Napriek týmto nie príliš potešujúcim správam chceme tento report začať vďakou. Vďakou za každú vašu modlitbu, za každú prinesenú materiálnu pomoc, každé jedno euro finančnej pomoci, za otvorené dvere pre utečencov a každú jednu posteľ pripravenú pre núdznych. Je toho naozaj veľa, za čo môžeme a máme ďakovať. Aj počas vojny! V tomto reporte vám opäť chceme priblížiť, čo sa s Božou pomocou podarilo počas uplynulého týždňa, ako pokračuje služba pomoci tým, ktorých zasiahol vojnový konflikt. Už počas minulého týždňa sme vás informovali o zámere pripraviť zásielku humanitárnej pomoci a dopraviť poskytnutým kamiónom na Ukrajinu. Koncom minulého týždňa sa podarilo za veľmi výhodných podmienok zabezpečiť v meste Nové Zámky skladowý priestor. Na priložených fotkách môžete vidieť, ako to v sklede humanitárnej pomoci BJB aktuálne vyzerá a môžete vidieť aj naskladnenie zabezpečenej humanitárnej pomoci. V týchto dňoch tam vládne čulý ruch a takmer každý deň sa tam niečo deje, pripravuje a prinášajú sa stále nové a nové potraviny, drogérie alebo iný humanitárny materiál. Veľká vdaka patrí dobrovoľníkom, bratom a sestrám z okolitých zborov, ktorí prišli a pomohli pri upratovaní a zariadení tohto skladového priestoru. V najbližších dňoch by mal byť kamión pripravený a zásielka humanitárnej pomoci doručená na Ukrajinu do zboru Svaljava na Zakarpatskej Ukrajine a odtiaľ distribuovaný do východných častí Ukrajiny, ktoré sú bezprostredne zasiahanuté vojnovým konfliktom. Vo viere v živého Boha dúfame, že to bude len prý kamión a že ich potom naplňime ešte niekoľko. Samozrejme, všetko bude závisieť od ochotných darcov a podporovateľov. Prosíme, modlite sa aj za túto formu pomoci, ktorá je pre ľudí, ktorí zostávajú na Ukrajine, veľmi, veľmi potrebná. Sme radi, že v doručovaní humanitárnej pomoci autobusom cez kresťanskú organizáciu sú zapojení aj niektorí naši bratia zo zboru Viera v Bratislave. Tí cez Poľsko zavezú na Ukrajinu vždy plný autobus humanitárnej pomoci a cestou späť vezú autobus naplnený ľuďmi, ktorí utekajú pred vojnou do bezpečia. Modlite sa, prosíme, aj za nich. Za Božiu ochranu na ceste aj počas ich pobytov v samotnej Ukrajine. Čo sa týka pomoci priamo v našich zboroch, aktuálne prichádzajú do našej krajiny ľudia, ktorí už väčšinou

nepokračujú ďalej na západ, ale plánujú sa tu budť usadiť, alebo prečkať vojnu a potom sa vrátiť. Teda sú to utečenci, ktorí

potrebujú dlhodobejšiu starostlivosť. Momentálne máme v našich zboroch ubytovaných už vyše 200 osôb, z nich väčšina plánuje dlhodobo zostať na Slovensku. Je potešujúce, že ešte stále máme voľné kapacity, kde môžeme niekoľko desiatok ľudí ubytovať. Tiež sme vďační Hospodinovi, že stále pribúdajú aj nové miesta, kde zbory alebo bratstvo otvára svoje domovy. Momentálne sa nám podarilo nadviazať kontakt s bratom Andrijom K., ktorý koordinuje príchod ukrajinských kresťanov do našej krajiny. Pomohol skoordinovať príchod niekoľko stoviek bratov a sestier. Niektorí z nich majú záujem o yužitie našich ubytovacích možností. Preto budeme v najbližších dňoch koordinovať presun týchto utečencov na tie zbory, kde pre to budú vytvorené podmienky. Košický zbor stále slúži ako záchytné miesto, resp. prvotné útočisko pre utečencov, ktorí prekročia hranice a pridu do našej krajiny. Už tri týždne nonstop počas dní aj nočí obetávajú a verne konajú túto službu. Vyjadrujeme vďakou všetkým, ktorí sa rozhodli pricestovať do Košíc a pomôcť ako dobrovoľníci v tomto zbere. Dokonca sa do tejto pomoci zapojili aj zahraniční dobrovoľníci. Nadalej je táto potreba akútна, preto ak viete pŕist a byť nápmocní ako dobrovoľník, kontaktujte prosím svojho zborového koordinátora. Pri dobrovoľníckej službe môžete napríklad zaistiť aj obojstrannú službu, keď Ukrajinci prichýlení v modlitebni, navariili všetkým domácim chutný obed - pravý ukrajinský borč. Na záver sa chceme podeliť ešte s jednou milou správou. A to, že aj v meste Žilina, kde momentálne nemáme zborové spoločenstvo, sa pod vedením niektorých našich bratov stretla skupinka približne 20 Ukrajincov k duchovnému spoločenstvu. Spolu sa modlili, spievali Pánovi chvály a vzájomne sa povzbudzovali vo viere v Pána Ježiša Krista. Chvála Bohu za to! Prosíme opäť, modlite sa nadalej za ukončenie vojny na Ukrajine. Modlite sa za to, aby sa mnoho ľudí priblížilo k Pánovi Ježišovi a spoznalo v Nom svojho osobného Záchrancu.

Nech aj cez to mnohé utrpenie je mnoho duší zachránených pre večnosť. A nech si k tomu Vládcu tohto sveta použije aj nás a naše skromné možnosti, ktoré máme.

*Sláva a chvála Mu za to!
Za Koordináčny tím BJB,
Ľubo Pál*

V prípade, že chcete podporiť pomoc utečencom prostredníctvom našej služby, môžete poslať váš dar na účet Bratskej jednoty baptistov. Ďakujeme!

Platba zo Slovenska

IBAN: SK52 0200 0000 0011 2149 8655 Variabilný symbol: **25**

International transfer

Account owner: Bratská jednota baptistov v Slovenskej republike

Address: Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovak Republic

IBAN: SK52 0200 0000 0011 2149 8655

Bank identification: SUBA

SWIFT code: SUBASKBX

Bratská jednota baptistov v Slovenskej republike

Súľovská 2 | 821 05 Bratislava

kancelaria@baptist.sk | baptist.sk

IBAN SK52 0200 0000 0011 2149 8655

IČO 00468096 | DIČ 2020683005

ÚVODNÍK

PŪST!

Co je to púst a proč ho dodržovat? Kdybyste tuto otázku položil křesťansky založenému jedinci, zřejmě by vám odpověděl, že **púst** neboli **postní doba** je obdobím přípravy na Velikonoce. Kdybyste tuto otázku položil Židům, slyšel byste mimo jiné, že existují veřejné postní dny, které zahrnují během roku sedm různých pústů (pět malých a dva velké). Vztahují se k různým událostem,

jsou neodmyslitelně spojeny s duševní očistou, sebezpytováním a studiem a jsou zároveň obdobou oběti. Namísto obětovaného zvřete a jeho masa a tuku totiž člověk „spaluje“ (obětuje) „své maso a svůj tuk“. Kdybyste ale tutéž otázku položili muslimům, dozvěděl byste se, že je to jeden z pěti pilířů islámu, který je zapotřebí dodržovat během měsíce ramadánu, v němž začal být proroku Muhammadvu zjevován Korán a obsahuje v sobě nejen zdržení se jídla a pití, ale týká se také kouření a sexu. Ateisté by na tuto otázku argumentovali biologíí a medicínou, kde je púst vnímán jako léčebný prostředek. Dokonce i v józe se v zásadě doporučuje držet spirituální púst jeden den v týdnu (v pondělí nebo ve čtvrtku) a v den úplňku, protože púst je prý důležitý pro pozitivní a duchovní rozpoložení, v němž daný den prožijeme. Kdybyste se ale neměl koho zeptat a nalistoval si Wikipedii, tak byste se dozvěděl, že **púst je jednání jedince nebo společenské skupiny dané zreknutím se potravy, její omezení na minimum nebo omezením na vyhraněné, skromnosti charakterizované pokrmy, jež má mít pro postící se osobní pozitivní přínos...**.

Jak by ale na tuto otázku zareagovala Bible? Pojdme se jí na to otázať. Za jakých okolností se postili někteří starozákonné lidé, o kterých se píše v Bibli? Za prvé, když chtěli, aby jim Bůh pomohl a vedl je při rozhodování (Ezd 8, 21–23). Za druhé, když chtěli dát najevo, že litují svých hříchů. Přes proroka Joela Bůh nevěrným Izraelitům vzkázal: Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navrátte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a náruku (Jl 2, 12.). Co my, novozákonné křestané a púst? Žel, někdy nás k němu vedou nesprávné pohnutky. Např. **udělat dojem na druhé, nebo ukázat všem okolo, jak jsem zbožný** (Lk 18, 9–14). Nebo se také na jeho základě můžeme **snažit vykompenzovat hřichy, kterých se vědomě dopouštíme** (Iz 58, 3, 4). Možná si tím můžeme chtít **splnit svoji náboženskou povinnost** (Iz 58, 5–7). Bůh, jak ale jistě víte, je i v tomto ohledu jako rodič, který je zklamaný, když mu děti dávají najevo lásku jenom z povinnosti a ne ze srdce.

Osobně púst vnímám jako něco, co nám, současným křesťanům Písmo **nenařizuje**. Bůh jej od křesťanů nepožaduje ani jej na nich nevynucuje. Zároveň ale Bible předkládá púst jako něco dobrého, prospěšného a užitečného. Kniha Skutků zaznamenává, že věřící se postili před tím, než měli učinit důležité rozhodnutí (Sk 13, 4; 14, 23). Púst a modlitba jdou často ruku v ruce (Lk 2, 37; 5, 33). Příliš často se stává, že při pústu se zaměříme pouze na to, abychom nepřijímali potravu. Záměrem pústu by ale naopak mělo být to, že se přestaneme dívat na věci z tohoto světa a zcela se zaměříme na Boha. Púst je něco, čím ukazujeme Bohu i sobě samým, že svůj vztah s Bohem bereme vážně. Púst nám pomáhá získat novou perspektivu a obnovit své spoléhání na Boha. Však i Pán Ježíš nám byl v tomto směru vzorem. Když se potřeboval soustředit na to, co od něho Bůh očekává, celých 40 dní se po svém křtu postil, aby se náležitě připravil na službu, během které bude plnit úkol, který dostal od Otce (Lk 4, 1–2). Přestože púst v Písmu skoro vždy znamená zdržování se od pokrmů, jsou i jiné způsoby, jak se postit. Za púst se dá považovat všechno, čeho se dočasně vzdáme, abychom se cele zaměřili na Boha (1 K 7, 1–5). Púst by měl být časově omezen, obzvláště pokud se týká jídla. Dlouhá období bez jídla mohou být pro tělo škodlivá.

////// POKRAČOVANIE NA STRANE 5

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllősi **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, T. Balcová **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 19,- € za rok (1,73 € /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 3,- € /jednotlivci: 5,50 € (za kus a rok). Platba zbyty: 19,- + 3,- = 22,- € (za kus a rok) **Platba jednotlivci:** 19,- + 5,50 = 24,50 € (za kus a rok). **Účet v SR:** IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napište meno obdržetela. **Var. symbol:** 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 510,- Kč na rok (46,40 Kč /kus) + poštovné. **Poštovné sbory:** 102,- Kč /jednotlivci: 252,- Kč (za kus a rok). **Platba sbory:** 510,- Kč + 102,- Kč = 612,- Kč (za kus a rok). **Platba jednotlivci:** 510 Kč + 252 Kč = 762 Kč (za kus a rok). **Účet v ČR:** Česká spořitelna Praha č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zaslala. **Var. symbol:** 911 840. **Objednávky ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: rozsievac@baptist.cz

Odber v zahraničí/platby za zahraničia: Predplatné 19,- € za rok/kus + aktuálne poštovné / 29,- €. **Názov účtu:** Rozsievac – časopis Bratskej jednoty baptistov, Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Uzávierka obsahu čísla 6. 1. 2022

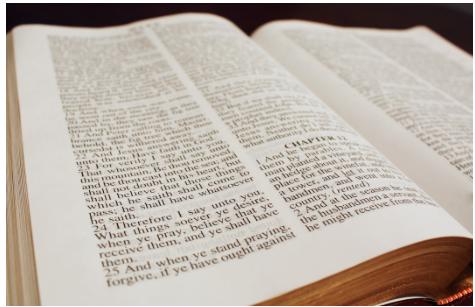
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

OBSAH

Pomoc Ukrajine	2
Úvodník PŪST!	3
Pôst	4
Kto chválu obetuje ...	5
Purim	6
Je možné podobat se ...	
Pôst, desať rád	7
Púst odkrývá ...	
Jaroslav Hrúza	8
Pravý púst volá k životu	
Štěpánova víra	9
Ztráta se proměňuje v zisk	
Kde to fouká?	10
Pšeničné zrno	11
Allan Bussard	
Pamatujte na své vůdce	12
Rozpor, alebo zhoda?	13
Chybil jsem	14
Je psáno	
Síla Páně	
Sečetl jsem	
Nevzali si ani hřivnu	15
Mládež košického zboru	16
Nenávist k bratovi	17
S Ježíšem v kuchyni	
Nebe se radovalo s námi	18
Moravské exulantky	19

PÔST

Pôst patrí medzi dôležité súčasti duchovnej disciplíny už vo svojej podstate, lebo vyžaduje priamo viac fyzickej sebadisciplíny pri odopretí si jedla alebo iných pôžitkov z nejakého duchovného dôvodu. Dôležitý je pri pôste práve ten dôvod, ktorý odlišuje pravý pôst od obyčajnej hladovky. Pôst sa vyskytoval už v Starom zákone a praktizovali ho aj veriaci v Novom zákone.

Samotný Pán Ježiš vo svojej Kázni na hore vyučoval, ako sa máme postiť. Pôst by sa mal vždy pokladať iba za prostriedok na dosiahnutie nejakého cieľa, a nie za cieľ sám. Nemá sa konat len preto, že nám to niekto prikáza, alebo mechanicky, zo zvyku. Adresátom pôstu je Boh, nie iní ľudia, aby nás videli. Pôst nám pomáha sústredit sa na Boha. Pôst je výrazom hlbokého pokánia, pokory pred Bohom.

„Či je to taký pôst, v akom ja mám záľubu, deň, ked sa človek kajá?“ (Iz 58, 5).

Ak nachádzame spojenie v Písme medzi pokáním a pôstom, ovela častejšie nachádzame spojenie medzi (prihovornou) modlitbou a pôstom. Neznamená to pravidelne sa postiť vždy, ked sa modlíme. Je to príležitostná a zvláštna vec, že ked potrebujeme hľadať Božiu tvár, aby sme dostali zvláštny pokyn, či získali požehnanie, zdržíme sa pokrmov a iných rozptýlení. Kráľovná Ester, predtým než riskovala svoj život, sa postila, Ezdráš tiež vyhľásil pôst predtým, než vyviedol zajatých na cestu späť do Jeruzalema, „aby sa pokorili pred Bohom a vyprosili si od Noho priaznivú cestu pre seba i pre svoje deti aj pre svoj majetok“ (Ezd 8, 21). Podobne aj nás Pán sa sám postil predtým, než začal svoje verejné účinkovanie 40 dní na pústi (Mt 4, 12). Prvotná cirkev nasledovala Jeho príklad a zbor v Antiochii sa postil skôr, než vyslal Pavla a Barnabáša na prvú misijnú cestu. Zvláštne úlohy si vyžadujú zvláštne modlitby a takéto modlitby môžu byť spojené s pôstom. Tak ako môže byť pôst spojený s modlitbou, môže byť spojený aj s tretou súčasťou našej osobnej zbožnosti – s dávaním. Dôvodom pre pôst môže byť aj solidárna láska k blížnym, ked to, čo ušetríme na jedle, venujeme hľadujúcim alebo potrebným. Ked Boh cez proroka Izaiáša odsúdil pokrytecký pôst Izraelcov, vyčítal im práve ten fakt, že v ich myslach a činoch nebol žiadny vzťah medzi potravou, ktorej sa zriekli, a medzi materiálnou núdzou ich pracovníkov (Iz 58, 6-7).

Popri pokrytecte, ktoré pranieruje prorok Izaiáš aj Pán Ježiš sa pri pôste prejavujú aj ďalšie nesprávne spôsoby a motívy pôstu. Ak z pôstu urobíme mechanickú vec, tak popierame jeho samotnú podstatu. Sú ľudia, ktorí sa postia preto, lebo od toho očakávajú priame a okamžité výsledky. Myslia si, že nevyhnutným, priamym dôsledkom pôstu je Božie požehnanie. Požehnanie nikdy nie je automatické. Takýto postoj je pokus o manipuláciu so všemohúcim Bohom a znižovanie Jeho suverenity. Hodnota pôstu nie je priama, ale nepriama.

ČO S TÝM DNES?

Aké miesto patrí pôstu v tvojom živote? Považuješ pôst za dôležitú časť

duchovného života? Čo pre teba znamená pôst? Rozmýšlaš, ako ho praktizovať? Kedy si na posledny postil? Kvôli komu sa postiš, alebo robíš iné úkony, aby si sa dostať do blízkosti Božej? Postiš sa kvôli Pánu Bohu samotnému, alebo kvôli ľuďom okolo? Ked sa postiš, zriekaš sa jedla a pitia, alebo aj iných vecí? Myslíš si, že kvôli pôstu Boh berie väčnejšie tvoju modlitbu? Očakávaš, že prostredníctvom pôstu urýchliš Božiu odpoved? Spájaš svoj pôst aj s dávaním, pomocou tým, ktorí to potrebujú? Sústredenie sa na Boha je aj v prípade pôstu tou klúčovou vecou, na ktorú upozorňoval aj Pán Ježiš. Ak sme pri pôste sústredení na Boha, ak to robíme kvôli Nemu a pre Neho, ak je naším zvrchovaným záujmom páčiť sa Bohu a osláviť Jeho meno, potom nepotrebjeme predpisy ako a kedy sa postiť.

Zažili jste v poslední době mocný Boží dotek? Jak vás Pán Bůh oslovil při čtení Písma a na modlitbách?

Milí čtenáři Rozsévače. S novým rokem vám prinášime téma Duchovní disciplíny: Čtení Bible, modlitba, vyznávaní hříchů, rozjímání nad Božím Slovem, pôst, ztišení se nad Božím Slovem, uctívání, chvála, společenství, podřízení se, služba. Při studiu Písma a na modlitbách jistě prožíváte požehnané chvíle. Pokud uznáte za vhodné, pošlete nám na emailovou adresu rozsievac@baptist.sk nebo na korespondenční adresu: Marie Horáčková, Sv. Čecha 11, 678 01 Blansko, tel. č. 734 596 635, svoje myšlenky s Bohem, poznatky, povzbuzení, podělte se s radostí ze čtení Božího Slova s ostatními. Povzbuzujeme vás k zaslání vašich krátkých úvah a myšlenek, jak vás Bůh oslovuje, vede, ujišťuje, jak je k vám soucítný v těžkých chvílích a jak vás následně potěšeje. Děkujeme vám. *Redakční rada Rozsévače*

Pôst není zamýšlen jako trest pro tělo, ale ako přesměrování pozornosti k Bohu. Na pôst by se také nemelo nahlížet ako na dietnú metodu. Smyslem biblického pôstu není tělesně zhubnout, ale spíše „duchovně pribrat“. Tzn. získať hlbší spoločenstvív s Bohem. Postit se môže každý, ale niektorí lidé toho nemusí byť schopní (napr. lidé s diabetom). Každý se môže něčeho dočasne vzdáť, aby sa priblížil k Bohu. Tím, že sejmememe zrak z věcí tohoto světa, můžeme svou pozornost lépe obrátit ke Kristu.

Pôst tedy není způsob, jak od Boha dostat to, co chceme. Pôst mení nás, ne Boha. Pôst není prostredkem k tomu, abychom vypadali duchovnejí než ostatní. Pôst máme držet v duchu pokory a s radostným postojem. Mt 6, 16-18 říká: „A když se postíte, netváreťte utrápeně jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když se postíš, potří svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“

Alois Boháček, kazatel Sboru BJB Aš

KTO CHVÁLU OBETUJE, TEN BOHA CTÍ

Žijeme v dobe, v ktorej sú nám z každej strany ponúkané rôzne pôžitky. Tento svet je plný reklám, v ktorých nás lákajú na rôzne veci, čo nám majú spríjemniť alebo zjednodušiť život.

Pravdepodobne najviac ponúk je zameraných na jedlo. Potraviny sú našou každodennou potrebou, bez nich neprežijeme. Nie sú však len potrebou, ale často aj pôžitkom. Nie je na tom nič zlé, doprajme si dobré jedlo. Zlým sa to stáva, keď dáme jedlo na dôležitejšie miesto ako duchovné hodnoty.

V súvislosti s jedlom sa môžeme na mnohých miestach vo Božom slove dočítať, že jednotlivci alebo dokonca celý národ sa ho dokázali na určitú dobu vzdať. Bolo to v rôznych náročných situáciách, keď potrebovali Božiu pomoc. Postili sa a volali k Bohu. V Druhej knihe kroník v dvadsiatej kapitole sa napríklad píše o tom, že keď Jóšafatovi prišli oznámiť, že na neho ide veľké vojsko, hľadal Hospodina a v celom Judsku vyhlásil pôst. Boh dal odpoveď, že sa nemajú báť, lebo to bude Jeho boj. Nemuseli ani bojovať a On to vyhral za nich.

V Starej zmluve nájdeme viac podobných prípadov, ako je tento. Izraeliti sa zvykli postiť aj vtedy, keď sa chceli pripraviť na dôležité udalosti, keď chceli vyprosit u Boha milosť, záchrannu a niekedy aj kvôli vyjadreniu pokánia. Súčasťou pôstu bola vždy úpenlivá modlitba. Nenašla som v Božom slove prípad, kedy by sa Boh v takej situácii nezmiloval a nepomohol.

V Novej zmluve je nám najlepším vzorom v pôste sám Ježiš. Pred svojou službou na zemi sa postil štyridsať dní. Možno sa niekto opýta: „Prečo sa Ježiš postil, keď je Bohom, ktorý môže všetko?“ Myslím si, že to bolo preto, lebo prišiel na zem slúžiť v ľudskom tele. Prišiel kvôli veľmi dôležitej úlohe, mal poraziť diabla a vyhrať nad hriechom. Potreboval sa na to duchovne veľmi dobre pripraviť. Prečo práve pôstom? V Liste Galatském sa píše: „Lebo telo žiada proti duchu a duch proti telu; navzájom si odporujú, aby ste nerobili, čo by ste chceli“ (Ga 5, 17). Ježiš vedel, že Ho tu na zemi nečaká jednoduchá úloha. Potreboval skrotiť to ľudské telo, v ktorom mal žiť tu na zemi a naučiť ho poslušnosti. V boji s diabolom musel byť dobre pripravený, nemohol nič riskovať, žiadne skutky tela, žiadne naplnenie telesných žiadostí.

Aj my ľudia žijeme tu na zemi v tele a naše telo od nás stále niečo požaduje. Chce si užívať a nechce sa nám podriaďovať. Potrebujeme ho ukrižovať aj s jeho telesnými žiadostami, aby nás nezradilo v dôležitých situáciach. Horeuvedený verš hovorí, že telo žiada proti duchu a duch proti telu. A toto je aj dôvod, prečo nemáme často ani najmenšiu chuť sa postiť. No nedovolme telu, aby o tom rozhodovalo. Vzopreme sa mu. Pôst má pre nás aj pre Božie kráľovstvo veľký význam v boji proti zlu. Neváhajme a podme do toho! Vysledok bude stáť za to.

S manželom sa postíme už viac rokov pravidelne. Väčšinou jeden deň v tyždni. Keď sme s tým začínaли, našim telám sa to vôbec nepáčilo. Dožadovali sa svojich pôžitkov. Dokonca chuť na jedlo sa v pôste ešte zvýšila. Aj za suchý chleba by vtedy človek dal čokoládku. Naše telo je také prefikáne, že sa v pôste tvári ako veľmi skromné. Ale aj suchý chlieb by bol porušením

pôstu, ak pôst považujeme za obdobie bez jedla. Postupne sme však naše telá skrotili až natoliko, že v čase pôstu prestali pýtať svoje pôžitky. Stačí im, keď dostanú aspoň nejakú tekutinu. Dokonca aj naše vedomie a podvedomie sa prispôsobilo. Po niekolkých dňoch bez pôstu už prichádzali myšlienky o tom, že treba naplánovať ďalší. Pôst však nie je iba čas bez jedla. Ak má splniť svoj cieľ, mal by byť nevyhnutne spojený s modlitbou. Napriek tomu, že modlitba je každodenná potreba kresťana a pôst je zriedkavejší, sú spolu úzko spojené. Síla modlitby je podporená pôstom a biblický pôst nemá byť iba čas bez jedla, ale má byť doplnený modlitbou. Aj Ježiš hovorí o tom v Božom slove, že na niektoré veci modlitba nestačí a treba pridať aj pôst (Mt 17, 21). V pôste zosilnieme duchovne a ľahšie budeme odolávať aj iným skutkom a žiadostiam tela. „A zjavne sú skutky tela ako: cudzoložstvo, smilstvo, nečistota, zmyselnosť, modloslužba, čarodejníctvo, nepriateľstvá, suárv, nenávist, hněvy, zvady, rozbroje, roztržky, závisti, vraždy, opilstvá, hodovania a īm podobné“ (Ga 5,19–21). Pavel zároveň vystríha, že tí, čo robia také veci, nebuduť dedičmi Božieho kráľovstva. Možno si niekto pomyslí: „Mňa sa to netýka, ja som kresťan.“ Ale toto bolo písané práve pre kresťanov. Budme ostrážiť, diabol obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. A chce dostať práve kresťanov, tých hriešnych už dostať. Snažme sa teda hlavne, aby sme dosiahli nasledujúce hodnoty vo svojich životoch. „Ale ovocie Ducha je láska, zhovievavosť, nežnosť, dobrotirosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť. Proti takýmto nie je zákon“ (Ga 5,22–23).

Pôst nie je žiadne trápenie, nemusíme sa ho báť. Práve naopak, je to cesta, ako sa priblížiť k Bohu. Nájdime si počas dňa pôstu čo najviac času pre Božie veci a na modlitbu a nebudem si ani uvedomovať hlad. Takto prezijeme veľa radostných a príjemných chvíľ. Nech nie sme ako tí, o ktorých sa píše: „A keď sa postíte, nebudeť zamračení ako pokrytci, ktorí si nasadzujú smutný výzor na tvář, aby ľudia videli, že sa postia. Veru hovorí vám: Majú svoju odmenu“ (Mt 6, 16). No ešte viac ako osobné pôsty pre mňa znamenajú spoločné pôsty bratov a sestier. Je v tom úžasná sila, keď sa cirkev spoločne postí za nejakú dôležitú vec. Vtedy si vôbec neuvedomujem požiadavky svojho tela. Uvedomujem si hlavne to, že som jednou z množstva tehiel v múre, ktorý zadržuje zlo. Prijíjam to ako veľkú zodpovednosť a ostatné veci sú pre mňa druhoradé. Žiaľ, takéto pôsty nie sú v cirkvi časté.

Ježiš pre nás urobil všetko, čo vedel, aby už diabol nemal nad nami moc. Aby sme mohli žiť slobodne, bez hriechu. Prijmieme to a žime podľa toho. Nebudme zameraní len na seba a na svoje pohodlie. Nerobme len to, čo je pre nás príjemné. Ved nás ten pôst nič nestojí, len trochu sebzaprenia. A navyše, Boh je v ňom s nami, ak o to stojíme. Obetoval pre nás všetko, obetujeme pre Noho aspoň niečo. Ukážme Mu, že aj my Ho milujeme. Urobme aspoň niečo pre zlepšenie stavu tohto sveta, ktorý hynie. A použime na to zbrane, ktoré máme od nášho Boha. Tie naše veľa toho nezmôžu. Tento boj je duchovný.

„Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nieto v ňom lásky k Otcovi. Lebo čokolávek je vo svete, žiadosť tela, žiadosť očí, pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. Svet však hynie, aj jeho žiadosť (hynie), ale ten, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky“ (1J 2,15–17).

Jarmila Bystríčanová

SVÁTEK PURIM

Ve frontě přede mnou stojí rozložitý pán v černém kabátě a černou jarmulkou a radostně si popěvuje: „Moredachaj jaca milifnej ha-meleh“ – Mordechaj vyšel před krále. V písničce jde o to, že byla Židu Mordechajovi jako pocta nasazena královská koruna a oděv.

Se svátkem Purim a s pohledem upřeným na Ukrajinu a do Ruska se mi najednou vybavilo, jak mi před mnoha lety ruští Židé v hebrejském kurzu vyprávěli, že Stalin, který plánoval vystěhování Židů na Sibiř, zemřel přesně o tomto svátku.

Na židovských internetových stránkách v angličtině je možné se v této souvislosti dočít o purimovém zázraku a o Hamanovi 20. století. Josefa Stalina sklídila 1. března v roce 1953 o židovském svátku Purim mrtvice, ze které už se nevpamatoval.

Byla to doba antižidovské propagandy a pronásledování Židů na celém území tehdejšího Sovětského svazu. Vykonávání jejich náboženství bylo zakázáno. Ti, kdo se odvážili obřezat potají své syny, riskovali vězení. Natan Šaransky, sovětský disident a izraelský politik, narozený na Ukrajině v Doněcku, tenkrát nazývaném Stalinovo, opětovně vzpomíná, jak tatínek o Stalinově smrti mluvil jako o velkém dni, zatímco ve školce příštího dne všechni jeho smrt aplakávali. Že byl právě svátek Purim, ovšem tehdy nevěděl.

Židé viděli a vidí ve Stalinově úmrtí zásah výšší moci srovnatelný s událostmi popsanými v biblické knize Ester, který si každý rok připomínají. Ačkoliv tu Bůh není ani jednou vyslovně zmíněn, změnil se úděl Židů po třídenním půstu od jídla a pití, o který Ester požádala. Půst je v mnoha biblických příbězích výrazem obrácení se k Bohu o pomoc a záchrana, prosbou o moudrost, jak se zachovat v dané situaci, a zároveň znamením lítosti nad vlastními vinami. Nenávist vůči Židům podle biblického příběhu vzplála v královském velmoži Hamanovi, protože se mu Žid Mordechaj na rozdíl ode všech

ostatních poddaných neklaněl, a to ho dráždilo k nepříčetnosti. Podářilo se mu dosáhnout u krále povolení „rozeslat dopisy po rychlých poslech do všech královských krajin, aby vyhladili, povraždili a zahubili všechny Židy od mládence po starce, děti i ženy, v jednom dni, třináctého dne dvanáctého měsíce – to je měsíc adar; a kořist po nich aby si vzali jako lup. Opis spisu měl být vydán jako zákon všude ve všech krajinách a zveřejněn všem národům, aby byly přichystány na ten den“ (Ester 3, 13–14).

Americký rabín z hnutí Chabad Josef Jitzchak Jacobson

vysvětuje, že pro obyčejnou židovskou dívku, která se jako

všichni ostatní obávala svého chotě, despotického vládce krále

Ahašveroše, nastal rozhodující moment a životní zvrat, když

jí její opatrovník Mordechaj dal vzkázat: „Kdo ví, zda jsi nedosáhla královské hodnosti právě pro chvíli, jako je tato“ (Ester 4, 14).

Když si uvědomila své poslání, došlo k obrovské proměně a ona se stala odvážnou vůdkyní, která začala dávat instrukce i svému otčímovi. Srovnatelně je podle Jacobsona hrdinství vyslanců Chabadu, kteří se Ukrajině pod palbou starají se silným vědomím svého poslání o uprchlíky i vzestup nynějšího ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského. Během staletí se mezi Židy vyuvinuly různé zvyky, jak svátek slavit, z nichž nejnápadnější je převlékat se do kostýmů, pravděpodobně pochází z Itálie. Na některých místech v Izraeli připomínají oslavy karneval, který už nemá s biblickým vyprávěním vůbec nic společného. Ale děti ve školách a školkách se s příběhem Žida Mordechaje, jeho schovanky, Ester, která se stala královnou, a nenávistného Hamana důvěrně seznamují. Pro mnohé Židy je součástí vlastní historie. Pro jiné je inspirací, a jeví se jim až dodnes vysoce aktuální.

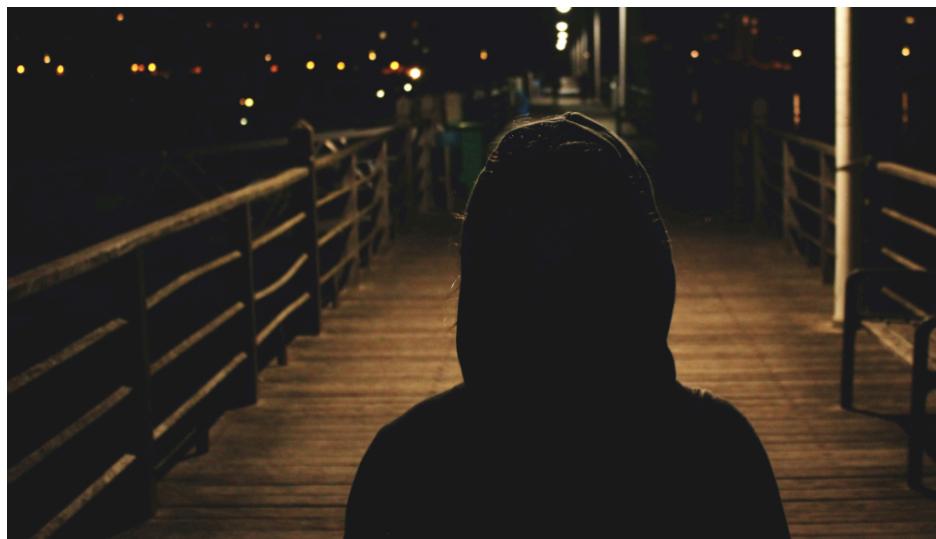
Krista Gerloff

JE MOŽNÉ PODOBAT SE JEŽÍŠI?

K Ježíši přišel jeden malomocný a na kolenu ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš s ním měl soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, bud' čistý!“ (Mk 1, 40–45).

Když se Ježíš setkal s malomocným, byl naplněn soucitem

Jedině soucit nám umožňuje vidět druhého člověka takového, jaký je. Pohled lásky totiž spatří v každém člověku hlubokou krásu lidské duše. Čím víc jsme i my schopni se ztotožnit s Ježíšovými pocity vůči konkrétnímu člověku, tím více jsme mu schopni pomoci v souladu s Boží vůlí a záměry.

Neexistuje nic jiného, v čem bychom se mohli Bohu více podobat

Jestliže lze lásku pokládat za první a největší příkázání, pak hlavním na lásce je schopnost mít soucit s trápením těch, kdo jsou v těžkostech a bídě. Kdož řekl, že nejvíce se Bohu podobáme tehdy, když prokazujeme dobro těm, kteří nám to nemohou nikdy a nijak odplatit. Ať už soucitem a skutky milosrdenství, nasloucháním, podporou... Je třeba, abychom otevřeli svá srdce všem chudým i všem těm, kdo z jakéhokoli důvodu trpí. Protože i my jsme lidmi, je třeba dávat jako příspěvek potřebným právě dobrdiní lidskosti a mít soucit se všemi, kdo se nacházejí v obtížích.

Kristova láska se chce i dnes dostat ke každému

Kristova láska se chce „v Jeho těle, jímž je církev“, dostat ke každému, kdo někde trpí. Kristovu tvář je třeba donést do všech míst, kde žijeme. Máme proto srdce k tomu, abychom soucítili s druhými, ruce k tomu, abychom o druhé pečovali, a nohy k tomu, abychom šli ke všem, kterým je zle. Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť Kristus na sobě zakusil všechna pokušení jako my... (Žd 4, 15).

Jako vyvolení Boží obleče milosrdný soucit... (Kol 3, 12).

Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstávat Boží láska? (1 Jan 3, 17).

R. S.

DESAŤ RÁD PRE ZVLÁDNUTIE PÔSTU:

1. Dôležitá je pravidelnosť pôstu. Treba si určiť jeden deň v týždni a ten dodržiavať. Samozrejme nie je to zákon. Ak nám momentálne daný deň nevyhovuje kvôli vážnym okolnostiam, posunieme ho alebo pôst v tom týždni vynecháme. Ak si ale nestanovíme konkrétny deň, keď sa chceme postiť, môže sa stať, že sa žiaľ nebudeme postiť nikdy.

2. Stanovme si počas pôstu aj nejaký cieľ, pretože za tento cieľ budeme počas pôstu volať k Bohu. Nech to nie je cieľ len za naše potreby. Bohu sa páči, keď nám záleží aj na iných. No niekedy môžeme mať aj taký cieľ, že chceme napríklad len duchovne porásť.

3. Nezabudnime počas pôstu chváliť a oslavovať nášho Boha a dakovať Mu za všetko, čo od Neho máme. Malo by to byť súčasťou vypočutých modlitieb. A miesto chleba sa snažme sýtiť Božím slovom. Posilní nás to viac, ako by sme niekedy očakávali.

4. Ak nie sме zvyknúť postiť sa a rozhodneme sa pre túto formu duchovného boja, rátajme aj s počiatočnými problémami. Naše telo sa nechce len tak vzdať toho, čo mu patrí. Možno sa dostaví nejaká bolest hlavy, malátnosť, slabá nevoľnosť. Je to však len krátkodobé, chvílkové. Nevzdajme to! Po viacerých pôstoch sa tieto príznaky prestanú hlásiť o slovo.

5. Čo sa týka viacdňových pôstov, sú menej bežné ako jednodňové. Ale treba sa aj pre tieto občas rozhodnúť. No bolo by dobré mať už nejakú skúsenosť s kratšími pôstami. Myslím, že pomáha aj to, keď sa pre viacdňový pôst rozhodne viac ľudí. Navzájom sa podržia modlitbami, aj psychicky.

6. Po dlhšom pôste je dôležité, aby sme hned nezačali jest také veľké porcie, na aké sme boli zvyknúti predtým. Začnime radšej s menším množstvom jedla. Kolko dní sme sa postili, toľko dní by sme mali nabiehať na náš bežný stravovací režim.

7. Nerozmýšľajme v pôste o jedle ani o tom, kedy sa už budeme môcť najest. Majme svoju mysel' pod kontrolou, rozmyšľajme o duchovných veciach. A naša mysel' bude mať pod kontrolou naše telo. Potom sa budeme môcť pozerať na akékolvek lákavé jedlá a zvládnete to. Ak však budeme myslieť na jedlo, naše telo sa začne naři pripravovať rôznymi chuťami a bude náročné odolať mu.

8. Ak sa nám predsa len zdá, že pôst je trápenie a nechceme sa pre toto bremeno rozhodnúť, spomeňme si na Ježiša. No nielen na to, že sa postil štyridsať dní. Ten čas bez jedla bol pravdepodobne menším trápením ako utrpenie na kríži a všetky tie okolnosti, ktoré musel znášať predtým. Ale nevzdal to. Kvôli nám.

9. Rozhodne sa netešme na to, že budeme po pôste menej vážiť. Hmotnosť sa nám trvale nezniží. Naše telo totiž funguje tak, že po období hladu si robí trochu väčšie zásoby. Pre trvalé zníženie váhy treba celkovo upraviť stravovací režim a životný štýl.

10. Chcela by som povzbudiť aj tých, pre ktorých je z rôznych objektívnych dôvodov náročné sa postiť. Sú to napríklad mamičky malých detí, ľudia značne vytažení pracovne alebo dlhodobo chorí. Nie každý má možnosti postiť sa pravidelne. Ale snažme sa aspoň niečo si odoprieť kvôli Bohu. Určite sa nejaká príležitosť nájde. A keď súčasné okolnosti pominú, budeme na pôst lepšie pripravení.

Manželia Bystričanovi

PŪST ODKRÝVÁ TO, CO NÁS OHROŽUJE

Mnozí lidé nechápou, co by mohol pôst člověku priniesť pozitívneho. Ale každý, kdo to jednou s pôstem poctivě vyzkoušel, ví, že pôst smysl má.

Pôst je vyjádrením touhy

Podstata pôstu je od nepamäti stále stejná. Vsechna náboženstvá, ktorá hľadají Boha, počítají s pôstem ako s prostredkom očistenia, vnitriňa sjednocenia, projevem obrácení a cesty k vnitriňu svobodé. V kresťanství má pôst ještě jeden velmi dôležitý rozmer. Je především výrazem touhy předstoupit před Boha s vědomím závislosti na Něm a s očekáváním Jeho zásahu. Je vyjádrením touhy po setkání s Ním.

Pôst znamenal pôvodne zdržení se jídla, popřípadě pití. Ale střídmost či zdrženlivost i v jiných věcech, které nás zotročují (například bezbřehé používání elektronických zařízení, počítačové hry, alkohol nebo jakýkoli druh závislosti) má veliký význam pro svobodu člověka. Taková zdrženlivost je vnímána jako léčebný prostředek duše i těla a cesta k vnitriňu osvobození. Vede k hlubšímu poznání sebe sama a vlastních limitů.

Odkrývat to, co nás zevnitř ohrožuje

Je třeba říci, že jen pokud na čas odložím všechna svá náhražková uspokojení, poznám, na čem jsem v životě vlastně závislý. Poznám tak také pravdu o sobě a mohu se sebou něco vážně dělat. Jinak to zlé ve mně bude sílit a jednou v daleko větší míře vyjde napovrch. Právě pôst nám pomáhá odkrývat to, co nás zevnitř ohrožuje.

Ale nejen to: Je-li pôst spojen s opravdovou modlitbou, pak Boží milost člověka skutečně proměňuje a zjemňuje. Po několika dnech takového pôstu je i tvář člověka zvláštně prozářená a zklidnená, a to je obraz nového pokoje v srdci.

Jak se správně postiť?

V pôstu je velmi dôležitá naše motivace. Ježiš upozorňuje, že nemáme nic dělat jen z ohľadu na uznaní od lidí a pro vlastní prospěch. Farizeovi v evangeliu posloužil pôst jen k posílení jeho pýchy a namyšlenosti, což ovšem nebyla chyba pôstu, ale postoje. Správně se postí ten, kdo se pro to rozhodl svobodně, bez postranních úmyslů a zachovává určitou míru rozumnosti a zodpovednosti ke svému zdraví.

Je velmi dôležité, abychom pôst prožívali nejen ve spojení s modlitbou, ale také se vztahem k druhým lidem. Tradičně pôst, modlitba a milosrdenství patří nedílně k sobě. Například v Itálii v době postní lidé v kostele sbírají potraviny, které se pôstem ušetří, aby je pak rozdali chudým rodinám. V různých komunitách oddělují peníze, ušetřené v den pôstu, na dobročinný účel. Podle dlouhodobých zkušenosťí je pôst úzce propojen s modlitbou, vzájemně se nesou a podporují. Pôst však sám nepřinese plody, není-li naplniovaný milosrdenstvím. To je pak nutné projevovat nejen k druhým, ale i k sobě. Proto je dôležité, aby moje rozhodnutí pro pôst nemelo příchuť nějakého sebetrestání, ale bylo uděláno s radostí.

V.K.

ROZHOVOR S KAZATELEM

JAROSLAV HRŮZA

SBOR BJB V ŽATCI

**Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích.
Jak jsi prožil povolání do služby?**

Povolání do služby kazatele jsem poprvé prožil ve svých osmnácti letech na Svaté Heleně v Rumunsku, když jsem končil střední školu v roce 1981 v Nové Moldavě. V tu dobu to z důvodu tamějších okolností nebylo možné a tak jsem se smířil s možností aktivně se zapojovat do práce v místním baptistickém sboru. V roce 1992 jsem se s manželkou a dvěma syny přestěhoval do Československa, kde jsme se zabýdli v Žatci a stali se členy místního sboru BJB. Po krátké době v roce 1995 jsem se začal zajímat o možnosti v novém prostředí a brzy jsem začal navštěvovat Dálkový Teologický Seminář. Toto studium mi velice pomohlo ve službě v místním sboru v Žatci. Kolem roku 2005 jsem znova prožil utvrzení v tom, že stále je aktuální vnitřní povolání do kazatelské služby. Vstoupil jsem do rozhovoru s tehdejším VV BJB.

Kdo z lidí tě nejvíce ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

Beze sporu to byl bratr kazatel Vladislav Donát st., tehdejší předseda VV BJB.

Kdo je tvým vzorem nyní—kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáš, jaké knihy čteš, koho kázání rád posloucháš?

Na tuhoto otázku nemám jednoznačnou odpověď. Z literatury to je třeba John Stott a potom různí domácí i zahraniční kazateli.

Kolik let už jsi kazatelem a ve kterých sborech jsi tuto funkci vykonával?

Do služby kazatele jsem nastoupil v září 2009, a to do sboru BJB v Českých Budějovicích, je to tedy víc než 12 let. Ve sboru BJB v Českých Budějovicích jsem sloužil až do konce října 2021. Dne 1. listopadu 2021 jsem nastoupil do Sboru BJB v Žatci a s Boží pomocí jsem zde až dosud.

Co máš na této práci nejradši nebo co ti dává ten pocit, že má smysl?

Kázání, biblické studium a rozhovory s lidmi.

Co je pro tebe nejtěžší?

Řekl bych, že nejtěžší pro mne je situace, když dochází k nedorozuměním ve spolupráci s těmi nejbližšími. Myslím teď na vedoucí různých sborových složek nebo dokonce na členy staršovstva.

Měl jsi někdy krizi a chtěl sis najít jiné povolání? Jestliže ano, co ti pomohlo vytrvat? A kdybys nebyl kazatelem, jaké zaměstnání bys měl?

Nevím, jestli bych to nazval krizí. Různé zkoušky do služby občas přecházejí, ale nikdy jsem neuvažoval, že bych to vzdal a že bych odešel do civilního zaměstnání.

Máš rodinu. Jak vnímají tvoji práci a co je pro ně těžké?

Ano, díky Pánu, mám rodinu. Manželku Emílii, která je mi velkou oporou ve službě, tři děti a tři vnoučata. S pokorou musím říci, že pouze jeden syn je věřící a ostatní děti, i když se za ně modlíme, nejsou zatím věřící. Nicméně, máme dobré rodinné vztahy a snažíme se jim být příkladem jak ve společenském, tak v duchovním životě.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváš a jakou psychohygienu sis našel?

Odpočinek, pokud je to možné, tak mám dva dny volna v týdnu. Jako většina kazatelů v pondělí a v sobotu. Když jsem sloužil v Budějovicích, tak to bylo pátek a sobota, abych mohl příležitostně navštívit rodinu, která bydlí v Žatci. Nicméně, ne vždy se kazatel může uvolnit, i když má zrovna den volna. Ve volném čase se často věnuji nějaké manuální práci. Baví mne kutílské činnosti,

pohybové aktivity jako jízda na kole a procházky. V Budějovicích jsme měli malou zahrádku, zde v Žatci na to zřejmě nebude čas.

Co je pro tebe jako kazatele v těchto dnech nejlepší a nejtěžší?

Nejlepší pro mě je to, když se lidé rozhodují vydat svůj život Pánu Ježíši a mám tu milost být při tom. Povzbudivé je, když lidé mají zájem o duchovní věci a můžeme se o tom spolu bavit a také když jeví zájem o zapojení do nějaké společné práce na Božím díle. Nejtěžší a nejsmutnější pro mne je, když lidé z různých důvodů ze společenství odcházejí.

Rozhovor s br. kazatelem Sboru BJB Žatec Jaroslavem Hružou vedla Marie Horáčková

PRAVÝ PŪST VOLÁ K ŽIVOTU

Jako bych to slyšel: „No jo, pobožní se zase bičují, je tu půst. Církev nemůže snést ani špetku té lidské radosti. Já si ale chci užít.“ Myslíte, že to, co nám opravdu chybí, je „užít si“? A radostí že máme nadbytek? Víme, že i Ježíš se postil. Ale proč? Chtěl snad upravit svou tělesnou váhu, vyzkoušet novou dietu, toužil mít pokoj od lidí, sebetrýznit se? Inu, patrně ne.

Kristus se postním usebráním připravoval na svůj úkol zde mezi námi. Ježíšovým úkolem nebylo nic menšího, než nás zachránit. Ale cožpak každý z nás nemá mít před očima nějaký životní záměr?

Pravý půst volá k životu, nevede bytost v záhubu. Naším úkolem je přijmout záchrannu, kterou nám Ježíš nabízí. Abychom se ale vůbec mohli na cestu s Kristem vydat a vytrvat na ní, budeme muset mnohou činnost „zmrazit“, dokonce jisté oblasti prožíváного chování nechat zemřít. Postit se ve skutečnosti znamená uvolnit všechny síly pro Kristův záměr.

A. N.

ŠTĚPÁNOVA VÍRA

Štěpán byl pravý hrdina víry, a ovšem první člověk, o němž je zaznamenáno, že fyzicky obětoval život pro evangelium. V jeho životě můžeme vidět živou oběť, která vrcholí vrcholnou obětí pro Pána. Této živé oběti předcházelo několik stadií.

Ježíšův charakter

První stadium jeho života vidím jako období, kdy si pěstoval Ježíšův charakter. Skutky jej popisují jako muže plného Ducha moudrosti a víry (**Sk 6, verše 3, 5, 8 a 10**). Kromě toho jej apoštolové jmenují jako člena týmu pověřeného rozdělováním peněz a potravin a dohledem nad těmi, kdo v prvním sboru potřebovali charitativní pomoc. To ukazuje na srdce služebníka, organizační schopnosti a smysl pro odpovědnost.

Z kontextu šesté kapitoly jasné vyplývá, že to byl svědomitý člověk, který se nebál těžké práce.

Služba v moci

Během své odpovědné diakonické služby začal též kázat evangelium – a to tak, že následovala znamení. Byl ve své vídni „**obdařen Boží milostí a mocí a činil mezi lidem veliké divy a znamení**“ (**Sk 6, 8**). První stadium mi připomíná vývoj samotného Ježíše v dětském věku – jak rostl v milosti a moudrosti a byl milý Bohu i lidem (**Lk 2, 40 a 52**). Druhé stadium mi připomíná službu kázání a zázraků, kterou Ježíš započal ve věku třiceti let.

Morální konfrontace

Štěpánovo učení nebylo jen moudré a konstruktivní; obsahovalo též naléhavou, třebaže ne násilnou morální výzvu. Tato morální konfrontace mu získávala lásku prostých lidí a nastolovala přítomnost Boží bázně, která vytvářela prostor pro znamení a divy (**Sk 5, 11–12**). Vyvolávala však i žárlivosť, zlost a uraženost náboženských vůdců. Toto náboženské protivenství se projevilo zřejmým štvaním proti Štěpánovi, nejprve v podobě slovní „**pře!**“ (**Sk 6, 9**), a poté vyvrcholilo naplně vystřeleným střetem s kněžimi a profesory. Jeho odvážná konfrontace: „**Vy tvrdošíjní, vy lidé neobřezaného srdce i uší, stále vzdorujete Duchu Svatému; jak vaši otcové, tak i vy! Kterého z proroků vaši otcové nepronásledovali? Zabili ty, kteří předpověděli příchod Spravedlivého; vy jste se nyní stali jeho zrádci a vrahů**“ (**Sk 7, 51–52**, *Ceský studijní překlad*). Zajímavé, nazvat přední židovské rabíny „neobřezanými“! Tato konfrontace měla v mocném

kázání evangelia podstatný význam, ale náboženské vůdce tak rozrušila, že byli připraveni jej zabít. Pokusil se obřezat jejich srdce. Rozrušilo je to, „**řízlo do srdce**“ (**v. 54 podle anglické Bible krále Jakuba**), ale vypůsobil hněv.

Úplná oběť

Když se na něj vrhli s kameny, aby ho zabili, nepostavil se na odpor. Dal svůj život jako živoucí oběť. Vzhlédl k nebi a spatřil Boží slávu. „**Hrál pro obecenstvo tvořené Jediným divákem.**“ Hleděl na něj, avšak on hleděl na Boha. Měl větší zájem na tom, aby vzdal Bohu slávu, než aby si zachoval život na tomto světě. Jeho úplná oběť vyvrcholila slovy: „**Pane Ježíši, přijmi mého ducha!**“ (**Sk 7, 59**) To je konečné zasvěcení – kdy odevzdáváte svého ducha Bohu. Vyslovil tím slova podobná těm, která Ježíš na kříži citoval z **31. žalmu**, když stejně odevzdával ducha Bohu. Štěpán dosáhl konečné úrovně svého připodobnění se osobě a smrti Ježíšově.

Odpuštění a spásy

Nejenže Štěpán odevzdal ducha Bohu, ale dostalo se mu též úžasné výsady opakovat slova smíření, která Ježíš pronesl na kříži. Vyslovil slova odpustění založená nejen na Ježíšově oběti, nýbrž i na svém vlastním životě. „**Pane, nepočítej jim tento hřich!**“ (**Sk 7, 59, Český studijní překlad**). Právě ve chvíli, kdy lidé proti němu hřesili a vraždili jej, vyhlásil, že je jim odpustěno, a otevřel tak pro ně cestu k přijetí spásy v Ježíši. Většina z nich zřejmě spasení nepřijala, nejméně jeden však ano – Saul, který se stal apoštolem Pavlem. Není pochyb o tom, že Štěpánův obraz hrál významnou úlohu nejen v Saulově spasení, nýbrž i v jeho neúnavné motivaci kázat evangelium po celém tehdy známém světě.

Připodobnění se Ježíši

Tato stadia Štěpánova života mi připomínají čtyři stadia zmíněná v listě **Filipským 3, 10** :„**Abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti.**“ Štěpán znal jeho zbožný charakter. Znal moc jeho vzkříšení, když konal mezi lidmi znamení a divy. Měl podíl na obecenství Jeho utrpení, když od morální konfrontace hřichu zakoušel pronásledování. A nakonec se připodobil Ježíšově smrti na kříži, když dal svůj život v oběť, vzdal slávu obecenstvu tvořenému Jedinou osobou a odpustil těm, kteří se proti němu prohřešili. Kéž nám dá Bůh milost, abychom jednali také tak.

Ašer Intrater

19. ROČNÍK KONFERENCIE SENIOROV

12,00 streda 14.9. - 17.9.2022 sobota 12,00

TÉMA KONFERENCIE: čas plakať a čas smit' sa Kaz 3,4

poslúžia bratia kazatelia Pavel Coufal (Brno) a Timotej Hanes (Revúcka Lehota)

Sestry a bratia z Česka a zo Slovenska - příďte si oddýchnuť do Račkovej.

Môžete sa prihlásiť telefonicky, alebo e-mailom

0903 501 852

Ing. Anna Trnavská

info@rackova.sk

správca chaty

**Ubytovanie v izbách
hotelového typu s plnou penziou**

CENA ZA POBYT - 85 €

**Vo štvrtok celodenný výlet
do Pieninského národného parku**

KDE TO FOUKÁ?

Vyrůstal jsem v rodině, která formálně patřila k husitské církvi, ale jejího života se neúčastnila. Nebyl jsem křesťanský vychováván. Moje povědomí o těchto „věcech“ bylo velmi chabé. Změnilo se to v 9. třídě. Tehdy k nám přišel nový spolužák, který se nakonec stal mým nejlepším

kamarádem. Dělali jsme spolu různé hrouposti, ale taky jsme začali hledat Boha a pokoušeli se kontaktovat nějaké církve v našem okolí. On byl v tomto hledání o něco napřed a bylo skvělé, že jsme to mohli sdílet. V době komunismu to pro člověka, který neměl kontakty na žádnou církev, byla jedinečná příležitost. Dodnes jsem za to vděčný. I když se později naše cesty rozesly, duchovní zájem a hledání mi už zůstalo. První zkušenosti s Bohem mám spojeny s vyslyšenými modlitbami. Tehdy jsem si s úžasem uvědomil nejen to, že Bůh je (o tom jsem už byl přesvědčen), ale že o mně osobně ví a zajímá se o to, co prožívám. To byla úžasná, pro mne až opojná, zkušenost.

Mé obrácení bylo postupný, dlouhodobý proces. V pohledu zpátky ho vidím rozdělený do několika fází. První fáze probíhala zhruba od mých 15 do 18 let. To bylo hlavně hledání a poznávání, završené mým křtem v husitské církvi. V této době mi Bůh pomohl v situaci, kdy jsem nastupoval na střední školu a musel si zvykat na nové prostředí, nároky a hlavně na nové lidi. Tehdy jsem byl hodně sám, ale učil jsem se modlitbě. Četl jsem Kempenského Následování a pak kratší pastorační spisky Komenského. To byla vedle Nového zákona a žalmů (v kralickém překladu po babičce) jediná křesťanská literatura, ke které jsem se tehdy doma dostal. V tomto čase jsem poznal církev, k níž formálně patří moji rodiče, a zakotvil v ní. Dostal jsem svou první Bibli a byl jsem pokřtěn. V tomto období mě víra přivedla i k určité konfrontaci se světem. Poprvé – krátce po mému křtu – se ozvalo vnitřní volání k duchovenské službě a tím pádem ke studiu teologie. To tenkrát, v polovině osmdesátých let, znamenalo vystoupit „ze stínu“, k víře se veřejně přiznat a riskovat konflikt s ateistickým okolím. Víra mě zkrátka vedla „do průsvihu“. Ale Bůh mě tím provedl a já jsem zjistil, že je možné v této konfrontaci obstát a že to s Boží pomocí dokážu i já. Poznal jsem lidi, kterým se mé rozhodnutí nelíbilo, a dávali to najevo. Ale mnohem víc bylo těch, co sympatizovali, podpořili mě a „drželi mi palce“, včetně některých učitelů. Také moji rodiče tehdy k mému překvapení vyjádřili svou podporu. To pro mne mnoho znamenalo a znamená dodnes. Tehdy jsem to vzal jako jasné znamení z nebes – takový osobní zázrak.

Tak jsem se dostal na tehdejší Husovu bohosloveckou fakultu do Prahy. Otevřel se mi obzor teologického studia a práce. Zamiloval jsem si biblistiku – zejména Starý zákon. Biblistice a Starému zákonu se snažím dál věnovat. Společenství studentů mi poskytlo skvělou formaci. Do té doby byla moje duchovní cesta individuální. Na fakultě jsem poznal, jaké to je, žít svou víru ve společenství.

Další období trvá dodnes a je spojeno s mou farářskou (a jeden čas také s biskupskou) službou. Musel jsem si ujasňovat otázky svého povolání, svého místa před Bohem i před lidmi. Bůh mi na této cestě daroval také mou manželku Markétu a naše děti... Dal mi poznat hodně lidí a zažít mnoho zkušeností příjemných i nepříjemných. Věřím, že Bůh mne v rozhodujících věcech vedl a na mě nejvážnější otázky

odpověděl. Pochopitelně jsou i takové, se kterými se potýkám pořád. Ale to k našemu pozemskému životu patří. Bohu jsem vděčný za Jeho vedení a doufám, že mne povede i nadále. Kdybych měl říct, co víra v mému životě změnila, odpověděl bych asi toto: Pomohla mi ke správnému osamostatnění se. Pomohla mi na cestě k mé dospělosti lidské i duchovní. Vedla mne k mnohým konfrontacím, kterých jsem se dříve bál a myslел jsem si, že na ně nemám. Bůh mne trpělivě vedl, takže jsem mohl zakusit, že on byl opravdu ve všem se mnou. Skrze obrácení mě přivedl blíž k lidem a pomáhá mi více jím rozumět. Víra mi také pomohla nebát se být tím, kým jsem; najít hodnotu, jakou před Bohem mám; vytvořit si svůj názor a stát si za ním. Víra mi pomohla poznat sebe sama, poznat a přijmout své limity a žít víc v pokoji s Bohem, se sebou samým i s druhými lidmi. I když si uvědomuji své chyby a nedokonalosti, i když někdy pochybuji (osobnostním založením jsem spíš člověk se sklonem k depresi a úzkostem) a dělám si starosti, jsem rád s Bohem a moc se mi líbí, jaký Bůh je (i když to s ním rozhodně není jednoduché, ale právě to mě k Němu přitahuje a fascinuje). Víru nepovažuji za „klidný přístav“, nýbrž za vyvedení ven do reality, do konfrontace... k setkání... zkrátka tam, kde se něco děje, „kde to fouká“. Víra není nic hotového, ale spíš proces, zrání, tříbení a dospívání (ve smyslu Ef 4, 14).

Moje první kontakty s Rádiem 7 (TWR) začaly v době, kdy jsem byl brněnským biskupem. Tehdy jsem byl pákrátkem hostem v živém vysílání v sobotu ráno moderovaném Katerínou Hodecovou a pak také Lucií Endlicharovou.

Za současnou spolupráci s Rádiem 7 vděčíme Marii Frydrychové. Od prvního lockdownu na jaře 2020 jsme začali s manželkou Markétou natáčet pro naše farníky a přátele takové amatérské audionahrávky bohoslužby Slova, obsahující čtení na každou neděli podle Ekumenického lekcionáře, kázání a modlitby. Posílal jsem je také Marii, která se účastní našich bohoslužeb a biblických hodin. A ji napadlo zkousit nabídnout tyto nahrávky Rádiu 7 a k našemu překvapení rádio projevilo zájem. Pak už zbývalo jen domluvit se na způsobu a termínech dodávání.

Tak se stalo, že naše nahrávky začalo od září 2021 vysílat také Rádio 7. Tam náš pořad najdete pod názvem Sela. Zpočátku mi ten název připadal divný, ale pak se mi ta myšlenka zalíbila. Sela, to je taková pomlčka při modlitbě žalmu. (Aspoň se tak dnes biblisté domnívají.) Proud slov se zastaví a člověk nechá ve své mysli rezonovat slovo, které právě zaznělo, a to může snáze vstoupit do srdce. Rádi bychom, kdyby byla i rozhlasová Sela chápána jako taková pomlčka v proudu našeho života, kdy můžeme nechat v mysli rezonovat biblické slovo.

Velkou změnou pro nás bylo, že jsme museli nahrávky začít připravovat o několik dnů dřív, než jsme byli zvyklí. Ale nakonec se nám podařilo zakomponovat nový termín nahrávání do našeho týdenního programu celkem snadno a bez problémů. Já mám tak možnost prožít celý týden velmi intenzivně s nedělními texty. Zamyšlení na nahrávce představuje počáteční fázi mého setkání s nedělními texty. Ale ty ve mně dál „pracují“, tak v neděli dozrají do fáze II. Tím myslím text, který pak v neděli kážu. Někdy je kratší, jindy rozvine jeden určitý motiv a myšlenku, která v nahrávce nebyla zmíněna vůbec anebo jen okrajově. Tento intenzivní, pracovní kontakt s biblickým poselstvím je skvělou zkušeností, za kterou jsem opravdu moc vděčný.

Petr Šandera

ROZHовор ALLAN BUSSARD

SPRÁVCA NADÁCIE INTEGRA

Mohli by ste sa nám krátko predstaviť?

Moje meno je Allan Bussard, som Kanaďan, študoval som učiteľstvo dejepisu a matematiky na University of Calgary, University of British Columbia, neskôr som študoval história na University of Zahreb. Žijem aj s manželkou v Bratislave. Som súčasťou Cirkvi bratskej v Bratislave.

Ako dlho v nadácii slúžite? Ako ste začínali?

V Nadácii Integra som od jej vzniku, teda od roku 1995. Začínali sme s priateľmi tak, že sme založili fond, ktorý podporoval vznik sociálnych podnikov, takzvané „Ostrovky Integrity“. Pomáhali sme začínajúcim podnikatelom. Nadácia štartovala školeniami a pomocou hlavne pre ženy, ktoré sa odhodlali podnikať. Neskôr sa zamerala na Afriku, kde je najväčšia nûdza.

Aká je teraz vaša hlavná náplň práce, komu slúžite a akým spôsobom?

Moja hlavná náplň je viest zamestnancov k splneniu našich cieľov. Súčasne som kontaktná osoba pre väčšinu našich medzinárodných partnerov. Nadácia Integra má motto

„Zmierňovať následky porušeného sveta“
Pracujeme teda na zmiernení chudoby, podporujeme vzdelávanie chudobných detí v Keni a Etiópii, pomáhame obetiam vojenských, prírodných katastrof, zabezpečujeme prácu pre chudobných afrických farmárov a pomáhame aj našej planéte Zem.
Pri rovníku sadíme dlhoveké stromy, ich počet už presiahol

milión. Posielame kamióny s humanitárnou pomocou, ubytovávame ľudí, sme aktívni v Polsku, Rumunsku, Slovensku a na Ukrajine. Tých kamiónov už bude deväť.

Bližšie informácie si môžete priečítať na stránkach:

www.integra.sk/blog/

[www.integra.sk/
kamiony-s-pomocou-
na-ukrajinu/](http://www.integra.sk/kamiony-s-pomocou-na-ukrajinu/)

Ako túto prácu hodnotíte po rokoch?

Práca sa stále vyvíja a prispôsobuje sa, ale rast je evidentný. Teším sa, že vieme pomáhať stále väčšiemu počtu ľudí v nûdzi.

V čom konkrétnie vidíte Božie konanie za tie roky?

Boh stále obracia našu pozornosť k podpore chudobných, ale tvorivými spôsobmi, čo reflekтуje aj Jeho tvorivosť.

Čo považujete za najväčší zázrak počas tejto služby?

Spolupracujúcich, ktorí zdieľajú tú istú víziu.

Ako sa zmenil život ľudí, ktorým slúžite?

Daváme im príležitosť, a preto nádej. A potom oni pomáhajú iným, ako napr. Simon z Kene. Chlapec, ktorého nadácia podporovala pri vzdelávaní. Vyštudoval, má prácu, rodinu, pomáha iným. Alebo John, ktorý sa stal učiteľom. Počas svojho šúdia rozbehol program pomoci a vzdelávania pre chudobné dievčatá zo slumov. Hoci je muž, venoval sa aj ženským tématom. Venuje sa aj vzdelávaniu a vedeniu mladých mužov. Príkladov je veľa, za 25 rokov našej práce sú to tišický zmenených životov v rôznych kútoch sveta. Zabezpečujeme aj humanitárnu pomoc, aj tam je veľa príbehov.

Čo pre vás osobne znamená slúžiť týmto spôsobom?

Aká je vaša najväčšia výzva?

Teším sa, že môžeme pozorovať, ako sa mladí ľudia dokážu dostať z chudoby a začať žiť produktívnym životom. Sú prínosom pre svoju rodinu, komunitu, spoločnosť. Najväčšou výzvou je nepodľahnúť skepsie.

Chceli by ste povedať niečo, na čo som sa nespýtal?

Som presvedčený, že kresťania by sa mali viac ako iní ľudia starať o našu Zem. Lebo poznajú, kto je jej majiteľ a Stvoriteľ.

Webové stránky: www.integra.sk

Ak by niekto z vás chcel prispieť na prácu Nadácie Integra, tu je číslo účtu:
IBAN SK92 1100 0000 0029 2447 5468

Rozhovor vedl Ján Szöllőss

PŠENIČNÉ ZRNO

„Veru, veru, hovorím vám: Ak zrno pšeničné, ktoré padlo do zeme, neodumrie, ostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (J 12, 24).

Pšeničné zrno má ťažký osud. Musí vojsť do tmavej studenej zeme, aby odumrelo.

To sa stalo Ježišovi. Musel ísť do najhlbšej, najneprenikuteľnejšej trmy, aká existuje. Je to tma, kde Ho Boh opustil. Musel tam zomrieť fyzicky a byť oddelený od Boha. Musel zakúsíť fyzickú a večnú smrť.

Aj ty musíš zomrieť. Tvoje telo uložia do zeme. Avšak aj na ceste do hrobu je v tebe niečo, čo musí byť umŕtvované každý deň. Je to život twojho ja. Ak si naozaj Božím dieťaťom, tak pokialžiješ, Boh tā vedia, akoby si bol pšeničným zrnom. Robí to tak, že tā postaví stranou. Voľakedy si vnímal priazeň a uznanie iných, ale už to tak nie je. Teraz si z nich sklamáň. Z rôznych okolností jasne vypĺvaja, že sa od teba dištančujú. Počul si, čo o tebe hovoria. Niečo z toho je pravda, niečo nie. Čo však bolí viac ako slová, je postoj, ktorý sa za slovami skrýva. Čo sa deje?

Za tým všetkým je Hospodin. Vkladá pšeničné zrno do pôdy, aby odumrelo. Tvoj názor na seba samého sa musí zmeniť.

Na to používa vonkajší odpór a ťažkosť.

Ked' sa stretávaš s problémami a výchovou, tvoj vnútorný človek je ponížený, ale snaží sa uniknúť smrti. Môže použiť utrpenie, aby oslávil sám seba.

Boh však neopustí svoje dieťa. Jedného dňa odhalí svoje najvnútornejšie pocity. Zasvetí svetlo pravdy a ty sa už nedokážeš vyhovoriť. V tvojej starej prirodzenosti nie je nič dobré.

Potrebuješ sa sám od seba oddeliť a žiť v Ježišovej moci. Nič z tvojho vnútra nepretrvá. Ale všetko, čo patrí Jemu, stojí pevne. Už nechceš získať žiadnu slávu. Jedine Hospodinovi patrí chvála. Takýmto spôsobom prinášaš Bohu ovocie. A. N.

PAMATUJTE NA SVÉ VŮDCE

Ano, už jednou jsem napsala článek se stejným názvem. Dnes se k tomuto titulu vracím. Chci připomenout jednoho vzácného Božího služebníka – bratra Cyrila Burgeta. 25. června t. r. si budeme připomínat smutné sedmdesáté výročí jeho zatčení StB. Přišli si pro bratra do Kačerova, malebné vesničky v Orlických horách. Do místa, kde bratr odpočíval po namáhavé práci tajemníka BJB, šéfredaktora časopisu „Slova pro život“ (do r. 1950) a především obdarovaného kazatele pražského vinohradského sboru. Dnes však nechci vzpomínat na ty smutné chvíle, ale spíše připomenout chvíle radostné, chvíle začátků služby, chvíle budování sboru v Kroměříži.

„Nejsou cesty mé jako cesty vaše, ani myšlení má jako myšlení vaše,“ tak praví Bůh ku člověku.

pobytu v USA Jan Mikulenčák a bratr Burget mu uvolnil místo – i když z jeho služby a služby manželů Brdíkův byl v roce 1926 založen vysokomýtský sbor a i když z iniciativy a za finančního přispění bratra Burgeta byl zakoupen dům pro modlitebnu. Jednota neměla pro bratra sbor, kam by ho mohla poslat, a proto mu dala na výběr, které místo si pro svou misijní práci zvolí. A bratr Burget si za své působiště zvolil Kroměříž. Počátky baptistické práce v Kroměříži sahají do roku 1924, kdy na tomto místě působil neúnavný kolportér Bíblí, bratr Jan Hůževka. Ve stejném roce začal v Kroměříži působit jako misionář také bratr Karel Čermák, mladý absolvent Biblického semináře v Praze. V Kroměříži pracoval do roku 1926, kdy byl zvolen kazatelem sboru v Lipové na Drahanské vysočině. Misijní činnost v Kroměříži nebyla snadná. Jíž od 13. století byla letním sídlem olomouckých biskupů, později arcibiskupů. Byla tehdy nazývána „druhý Rím“, protože zde byly rozsáhlé arcibiskupské statky a katolický seminář, ve třicátých letech 20. století se 130 studenty. Vždyť také bratr Burget zapsal do kroniky: „Můj první dojem při vstupu do tohoto místa byl takový, o jakém se nechce podruhé myslet. Přijel jsem z kruhu milých bratří i přátel a pojednou se nacházím tam, kde je připravena stolice satanova. Odpór, hřichu moc, duchovní úmrtina dolehla na mě tak, že jsem očekával vnitřní zalknutí. Tak mě bylo při mému vstupu do Kroměříže. Bez bratří, bez přátel, měl jsem započítí zde dílo Boží. Jak? Kde? S kým? Květná zahrada, majetek to arcibiskupa, i podzámecký park se svými kouty jsou němí svědkové mých modliteb, slz, vzdechů.“ Bratr však věděl, že není čas na dlouhé úvahy, že je nutné chopit se díla, „nalézti úhor lidského srdce a nabratí zrno radostného poselství Ježíše Krista“. A bratr se věrně „chopil díla“. První shromázdění se konalo v neděli 25. června 1927 v hotelu Simon za účasti 39 osob. Odpór katolické církve na sebe nenechal čekat. Bratr musel opustit hotelovou místnost a hledat jinde místo pro shromažďování. A snížil se počet účastníků bohoslužeb. Někdy přišlo jen 6 – 12 lidí a ti ještě v obavách, aby je někdo neviděl. Později se podařilo získat k pronájmu místo od MUDr. Štrosse v Jánské ulici. Tehdy

Těmito slovy začínají zápis v kronice kroměřížského baptistického sboru. Zapsal je Cyril Burget dne 1. května 1928, ještě jako misijní pracovník. Do Kroměříže přišel z Vysokého Mýta, kam se vrátil po studijním

se už práce počala rozširovat. Bratr ovšem vzpomíná, že každý krůček byl draze vykupován. Po evangelizačním týdnu ve dnech 25. března – 2. dubna 1928 se zvýšil počet návštěvníků bohoslužeb, podařilo se sestavit malý převecký sbor a zahájit vyučování v nedělní škole za účasti 12 – 14 dětí. Velice radostný je zápis ze dne 15. května 1928. „Historickou událostí v rámci čistého křesťanství pro Kroměříž byl den 13. května t. r., kdy slavena byla zde památka Večeře Páně. Pokud jsem informován, Kroměříž nikdy, ani v dobách reformace, neměla ve svém prostředí sboru bratrského s čistým Ježíšovým učením. Pán tomu chtěl, aby to byli bratři baptisté, kteří první, přísně dle ustanovení Kristova, shromázdili se zde ku stole Páně.“ Byla to „hrstka“ bratří a sester – pět z Kroměříže, pět z Bystřice pod Hostýnem, dva z Karolína a jeden z Valašska. A další velice radostná událost se konala 19. srpna 1928, kdy bylo „mezi lesy v řece Moravě“ pokřtěno šest duší. A „dějiny“ kroměřížského sboru pokračovaly. 2. listopadu 1928 bylo na sborové schůzi rozhodnuto přihlásit se jako samostatná stanice sboru v Rokytnici u Vsetína. Na sborové schůzi

Modlitebna v Tomkově ulici

v prosinci 1928 br. Burget „předložil přítomným, že je žádoucno přikročit k rádnému organizování samostatné skupiny Kroměříž a zvolit i výbor z bratří a sester, kterýž by pomáhal zdejší práce vést a všelijak podpíral zdejšího misijního pracovníka br. Burgeta“. 30. června 1929 se konala opět významná sborová schůze – jednalo se o schůzi ustavující, na níž se bratři a sestry z Kroměříže a bratři a sestry z Bystřice pod Hostýnem usněli založit jeden společný bratrský Sbor s řádným výborem, voleným kazatelem a sborovým rádem a požádat vsetínský sbor o propuštění členů z Kroměříže a Bystřice. Vzpomínáte si, jaký smutek prožíval bratr Burget před dvěma roky, když přišel do Kroměříže? A nyní taková radostná událost – založení nového sboru BJCH. Bratr se při této schůzi vzdal funkce misijního pracovníka a byl vzápětí jednohlasně zvolen kazatelem nového sboru. Protože v té době nebyl pochopitelně ještě ordinován, požádal sbor, aby ho pověřil právem křtit a vysluhovat Večeři Páně ve svém sboru. Členové nově vzniklého sboru také hned přijímají povinnost finanční podpory svého kazatele a zřizují „fond pro kazatele“. Dosud byl totiž bratr podporován jako misijní pracovník br. Sieglerem z Brookfieldu v USA.

Možná bude zajímavé si připomenout obětavost bratra, pokud jde o praktické potřeby sboru. Za jeho finančního přispění byla pořízena modlitebna ve Vysokém Mýtě.

Po přestěhování do Kroměříže bydlel bratr Burget s rodinou – tehdy s manželkou a třemi dětmi – v podnájmu ve sklepním bytě paní Procházkové, zanedlouho sestry Procházkové. Z vlastních prostředků, tedy správně řečeno z půjčky, zakoupil bratr doměk v Tomkově ulici č. 3, jehož dvě místnosti upravil pro shromázdění.

Budemeli dál listovat sborovou kronikou, budeme čist radostné zprávy o křtech nově obrácených, o vánočních slavnostech, o převeckém sboru a nedělní škole,

První 6 křtenců v řece Moravě

o evangelizacích a modlitebních týdnech.

Budeme samozrejmé čist i o těžkostech, spojených např. s hospodářskou krizí v USA ve 30. letech, a tím spojených finančních problémech s podporou práce ve zdejším sboru a také se splácením půjčky na dům, ve kterém se nacházela modlitebna. Ale vždy zápis končí vděčností Pánu: „*Pane, bud nám vždy tak blízko a dej takové radostné chvíle, to je prosba naše.*“ „*Kéž Pán milostivě požehná a k sobě nás přivine. Abychom byli živí k Jeho slávě a ku požehnání bližním.*“ „*Výsledky naší práce leží v ruce Boží. Pracujme s nadějí v Boží požehnání.*“

Léta radostné, i když mnohdy namáhavé a těžké práce ubíhala. A potom přišel zápis z 3. listopadu 1946, kdy měl bratr Burget poslední shromáždění v Kroměříži. „V Kroměříži působil 19 let a kazatelem sboru byl od jeho založení. Při jeho příchodu do práce v Kroměříži nebyl zde ani jeden věřící a při odchodu na nové působiště (do Prahy) zanechává zde sbor o 80 duších a s vlastní modlitebnou. Sám Bůh jej sem do této práce poslal a jeho práce nebyla marná.“

Bratr odešel sloužit pražskému vinohradskému sboru. Byl také zvolen tajemníkem církve. O tom všem snad někdy později. Dnes jen znova připomenu smutné sedmdesáté výročí jeho zatčení StB na chalupě v Kačerově.

Na chalupě byl tenkrát od 19. června společně s manželkou, dcerou Věrou a osmiměsíční vnučkou. Bylo už k večeru, bratr právě uspával svou vnučku, když přišli čtyři příslušníci StB. Dva do světnice, jeden stál na chodbě a jeden na cestě pod chalupou (asi, když chtěl bratr utéct). Řekli mu, aby se oblékl, že s nimi pojede do Pardubic, že se ho potřebují na něco zeptat. Potom že ho zase přivezou zpět do Kačerova.

Jeho dcera s ním chtěla jet, ale řekl jí, že je to zbytečné, že ho dovezou zpět. Odvedli ho a už se domů nikdy nevrátil. Když se rodina vrátila do Prahy, zjistila, že i zde byli příslušníci StB.

Věci bratra kazatele, tedy skřín, stůl apod. byly započeteny a psací stůl vykrajený, zmizely některé doklady a knihy. Bratr byl na tuto situaci vnitřně připravený. Ještě před tím, než došlo k jeho zatčení, po zatčení Dr. Procházky a bratra kazatele Říčáře, pozvali bratra Burgeta na Státní úřad pro věci církevní, kde po něm chtěli, aby označil Dr. Procházkou za vlastizádce a svědčil proti němu. Bratr obojí odmítl, potom si doma povzdechl: „Budu si muset zabalit kartáček na zuby, abych byl připraven, až pro mne přijdou.“ Také se domluvil s bratrem Tomešem a od té doby, když šel mimo domov, k někomu na návštěvu nebo něco vyřizovat, bratr Tomeš šel zpovzdál za ním, kdyby ho cestou zatkli, aby to řekl jeho manželce.

Bratr se už nevrátil ani do Kačerova, ani do pražského bytu, ani do svého sboru. Během pobytu ve vězení odešel z pozemského života. Odešel do Boží slávy, kde je pro něho připraveno „dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí v nebesích“.

Slavomila Švehlová

ROZPOR, ALEBO ZHODA?

Žalm 34 (vybrané verše)

ZVELEBOVÁŤ BUDEM HOSPODINA V KAŽDOM ČASE

(Naozaj v každom čase?)

Zvelebovať budem Hospodina v každom čase, ústami ho budem ustavične chváliť. Hľadal som Hospodina, odpovedal mi, vyrhol ma zo všetkých hrôz. Tí, čo ho užru, budú žiať, ich tváre sa nezapýria. Tento úbožiak volal, Hospodin ho vypočul a vyslobodil ho zo všetkých súžení. Hospodinov anjel táborí okolo bohabojných a vyslobodí ich. Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Hospodin. Blahoslavený muž, (žena i dieťa) čo sa utieka k nemu.

Bojte sa Hospodina, jeho svätí, lebo tým, čo sa ho boja, nič nechýba.

Chráň si teda jazyk pred zlom, svoje pery pred lživými rečami, odvráť sa od zla, konaj dobro, hľadaj pokoj a usiluj sa oň!

Hospodinove oči hľadia na spravodlivých, jeho uši počujú ich volanie o pomoc. Tých, čo volajú o pomoc, Hospodin počuje, z každého súženia ich vyslobodzuje. Hospodin je s tými, čo majú skrúšené srdce, zachraňuje tých, čo majú ubitého ducha.

Mnohé zlo musí vytrpieť spravodlivý, Hospodin ho však z každého vyslobodí.

Hospodin vykúpi dušu svojich služobníkov. Nikto z tých, čo sa utiekajú k nemu, nebude pykať.

Tak ako to je?

Na jednej strane žalmista Dávid, predpokladám, že zo svojej vlastnej skúsenosti hovorí, že nič nechýba tomu, kto má bázeň pred Bohom a s Bohom počíta každý deň a drží si jazyk na uzde. Na druhej strane však vysloví: „*Mnohé zlo musí vytrpieť spravodlivý, Hospodin ho však z každého vyslobodí.*“ Prečo mnohé zlo musí vytrpieť spravodlivý?

Neviem. Napriek tomu si dovolím vysloviť svoj subjektívny, čiastočný pohľad, ktorý vychádza z mojej vlastnej skúsenosti.

Zlo nútí spravodlivého viac sa primknúť k Bohu.

Je však pravdu, že ak zlo postihne človeka a Boh neodpovedá podľa jeho predstáv, nie raz sa zlom obklúčený človek odvráti od Boha. Som presvedčený o tom, že Boh vo svojom čase odpovedá, vyvádzza zo zlého, nutné je však opustiť svoju predstavu a vnímať Božie vývedenie, niekedy veľmi prirodzené, inokedy prazvláštne.

Aktuálne zlo môže byť ochranou pred niečím ešte horším.

Zlo môže človeka presmerovať v živote k celkom novým neplánovaným príležitostiam.

Prekonaním ľažkého obdobia zla možno nadobudnúť väčší nadhľad a porozumenie pre inakosť iných alebo pre ich bolest.

Aká je vaša skúsenosť?

Pripájam práve stvorenú pieseň Nevzdám se („Я не здамся“) hudobníkov z Česka, Ukrajiny, Ruska i Bieloruska, na ktorú ma upozornil priateľ Martin, ku ktorej dodáva: „Zo slov piesne cítim tú jedinú možnú cestu z vnútorného ľažkého boja dobra so zlom. Je to cesta nechať sa objať našim Stvoriteľom, ktorý umľí nepokojné vnútro a prevedie nás slzavým údolím do svojej rozkvitnutej jari – Večnosti. Nevzdám pozemský život bez boja so sebou samým a v pokore napokon zložím všetky svoje zbrane zlyhaní a prehier.“

tk

ÚVAHY CHYBIL JSEM

Je jednou ze základních charakteristik církve, že je to společenství lidí, kterým bylo odpuštěno a kteří mají být odpuštějícími. Podmínkou tohoto odpuštění není pokolení, ale uznání pravdy - to, že uznám: ano, chybil jsem. Krásný popis takové situace je v 2 S 12, 1-14, kde David uznává svou vinu. Odpuštění je na jedné straně něco, co je pro život naprostě nezbytné, a na druhé straně je to něco, co je těžko dosažitelné. Komunistický režim neznal odpuštění - zde byla možná sebekritika a následně „vzetí na milost“, ale nikdo nerekla: „My ti odpuštěme.“ Spiše však bylo více těch, kdo byli „odepsáni“ do konce života a trestání i na dětech. Zlo prostě nemá sílu k odpuštění (mimochodem zlo také nemá smysl pro humor - nemá k sobě samému odstup, protože se bojí). Křesťanství přináší do problematiky odpuštění nový pohled. Nejenom, že Bůh odpouští nám, když my odpouštěme, ale také my jsme schopni odpoutat druhým, protože nám je odpouštěno. Z tohoto hlediska je jasné, že církev není nějaká „superdokonalá“ společnost, kde se zlo nevykytuje, ale je to společenství lidí, kteří odpouštějí, nechají si odpouštět, a kteří si odpouštějí navzájem. Tedy, jsme-li opravdu křesťané, nejsme lidé lepší, ale jsme lidé, kteří mají lepší zkušenosť s odpouštěním.

Prameny: Čtení na každý den

JE PSÁNO

Ježíš byl vyveden Duchem svatým na poušť, aby byl pokoušen od dálka. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, at se z těchto kamenů stanou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: ‘Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst’“ (Mt 4, 1–4).

Člověk, který z jakýchkoliv důvodů delší dobu nejedl, se musí k normální stravě vracet pozvolna a velmi opatrně. Organismus je najednou mnohem citlivější na to, co přijímá. Kdyby se vyhladovělý člověk ve snaze rychle se nasystit vrhl na cokoliv, co je před ním, ublížil by si. Kromě diet vynucených například střevními potížemi nebo kromě dobrovolného delšího půstu se do takových situací běžně nedostáváme.

Spousta lidí v našem prostředí jí mnohem dřív, než dostane hlad. A když už hlad přijde, jsme zvyklí ho rychle zahnat ve fastfoodu nebo čímkoliv, co je po ruce. Kdo se chce stravovat zdravě, přemýší mnohem víc o tom, kolik a jakých živin potřebuje a cím je vhodně doplní. (Ok, uznávám, že i zdravá strava se může stát modlou, když se někomu stane životní náplní a otázkou číslo jedna, k tomu toto zamýšlení ale nenavádí.)

Půstem si řada křesťanů snaží něco odeprít (alkohol, kafe, sladkosti, televizi, sociální sítě) a volí si nějaký sebezápor, aby se naučili lépe ovládat. Nic proti tomu, sebeovládání je ovoce Ducha svatého (Gal 5, 22). Může to přinést i prospěšný detox našeho vnitřního prostředí (fyzického, psychického i duchovního). Půst ale není cvičením vůle, které spočívá v tom, že to vydržím a budu na sebe a svůj výkon patřičně hrdy.

Je ale dobré „vyhladovět“, abych se stal vnímavějším na to, co do sebe přijímám a jak to na mě působí, zda mi to prospívá nebo škodí. Půst nás zve k reflexi toho, cím běžně sytím především své nitro. „Fastfoodem“ nebo zdravou a hodnotnou stravou se všemi potřebnými živinami ve správném množství? Čím utišuji hlad svého nitra? Nepodléhám pokušení co nejrychleji tento hlad utišit čímkoliv, co je po ruce? Ježíš dodává, že se můžeme sytit a žít Božím slovem. P. S.

SEČETL JSEM

Hospodin národy při jejich sepisování počítá... (Ž 87, 6a). Lidé počítají, analyzují situaci, zjišťují, co je daná věc zač, a pak uchovávají výsledky svého poznání v písemné podobě. Tato lidská potřeba očividně souvisí se stvořením člověka k Božímu obrazu (srov. 1. Mojžíšova 1, 26).

Bůh, Hospodin, počítá a zapisuje, stejně jako kdysi přikázal Jozuovi, aby prozkoumal zemi Kanaán a zaznamenal ji do mapy. Jednalo se o přípravu na její rozdělení losem mezi izraelské kmeny (Jozue 18, 8). Sám Bůh zaznamenává a posuzuje realitu, aby pak učinil a prosadil svá rozhodnutí.

S pohledem na tuto věc to přitom Bůh, jenž se zjevil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, bere velice vážně. Realita je složitá, často mnohovrstevná. A ještě si jí znova zkонтrolovat je lépe než myslet si, že ji přece známe. I sám živý Stvořitel to tak udělal, když řekl Abrahamovi o Sodomě a Gomoře: „Už musím sestoupit a podívat se. Jestliže si počínají tak, jak je patrné z kříku, který ke mně přichází, je po nich veta; zjistím si, jak tomu je“ (1 M 18, 21). Jedná-li tak dokoncě jediný, pravý, živý Bůh, ač má vše před sebou jako na dlani, čím více si pak takto – jak konstatují učitelé Izraele – musí počinat lidský soudce, než se odváží vynést rozsudek!

... a definuje

Hebrejské slovo מִסְפָּר/mispar (číslo) má stejný hebrejský kořen (סִפָּר/sapar) jako druhé slovo našeho verše רִפְסָא/jispas (= spočítá). Radak[1] myslí u žalmu 87, 6 na 5. Mojžíšovu 32, 8, kde se praví, že „Když Nejvyšší přiděloval pronárodům dědictví, když rozsazoval lidské syny, stanovil hranice kdejakého lidu podle počtu synů Izraele.“

To znamená, že Stvořitel určuje rozdíly mezi národy a kulturami a pevně je stanoví.

Dokonce spojuje jednotlivé skupiny národů s určitými územími na tomto glóbou, za něž mají převzít odpovědnost. Hranice zemí nejsou podle toho, co říká Bible, výsledkem náhody ani mocenské politiky, nýbrž odrazem vůle a jednání živého Boha.

A pro Jeho jednání s nežidovskými národy je mu orientačním bodem národ Izrael.

Knihy v nebi

Mluvíme-li o tom, že si Bůh zapisuje, myslíme samozřejmě především na knihy, které se vedou v nebi a v nichž jsou určiti lidé „zapsáni k životu“ (srov. např. Izajáš 4, 3). Když si Izraelci udělali zlaté tele, zastal se Mojžíš na Sinaji lidu před Bohem a prosil: „Zahlad prosím jejich přestoupení! Není-li to ale možné, vymaž mne ze své knihy, kterou jsi napsal“ (2 M 32, 32).

Úplně jinak se modlil David v Žalmu 69, 29 proti svým pronásledovatelům: „Nechť jsou vymazáni z knihy živých, nezapsáni mezi spravedlivé.“ O poslední velké době souzení prorok Daniel věděl: „V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize“ (Daniel 12, 1).

Rozhodnutí

Bůh počítá, zapisuje a sahá k příslušným rozhodnutím, která pak pevně platí. Židovská tradice předpokládá, že v nebi jsou knihy, do nichž Pán zaznamenává všechna jména lidí žijících na zemi. [2] Alšich[3] ve svém komentáři uvádí, že se tak děje o svátku Nového roku, Roš ha-šana. Pak budou „procházen před Bohem jeden za druhým všichni, kteří přicházejí na svět“.

V této situaci Otec v nebesích v žádném případě nic nepřehlédl: **Tento se zrodil tam** (Ž 87, 6b).

Rovnostářství a „házení všech do jednoho pytle“ je biblickému

myšlení cizí. Stvořitel počítá a posuzuje každého jednotlivě, [4] podle jeho pozadí, nadání, situace a chování. Důrazné poukázání „Tento se zrodil tam!“ v tomto jinak tak stručně se vyjadřujícím žalmu ukazuje, jak individuálně postupuje Stvořitel při pohledu na jednotlivce. Význam mají charakteristické rysy dané místem, různá zatížení nebo to, co koho ovlivnilo z dějin nebo z rodiny. Najdeme to třeba v podobenství, v němž Ježíš vypráví o rozličných obdarováních (Mt 25, 14-30; Lk 19, 12-27), ale i u Daniele.

Na stěně slavnostního sálu vidí prorok slova napsaná tajemnou rukou a předčítá je Belšasarov: „Mené, mené, tekel ú-parsín.“ Pak je učenec babylónskému králi vykládá: „Toto je výklad těch slov: Mené – Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je. Tekel – byl jsi zvázen na vahách a shledán lehký“ – což pak má samozřejmě vážné následky (Daniel 5, 25-27).

Nový Jeruzalém

Tradice o nebeských knihách a Božím psaní sahá až do poslední knihy Nového zákona. V poslední kapitole křesťanské Bible je řeč o nebeském Jeruzalémě, který sestupuje od Boha z nebe, „krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha“ (Zj 21, 2). „Hospodin miluje brány Sijónu“ (Ž 87, 2). Je zarážející, jak obrazy, jež vizionář Jan vidí na Patmu, doplňují výjevy, které podle našeho názoru rozpoznáváme za stručně navazujícími větami 87. žalmu.

Jan líčí, jak budou národy chodit ve světle Jeruzaléma (Zj 21, 24). „Připomenu Rahaba i Bábel jakožto ty, kdo mě znají, také Pelišteu a Týr s Kúšem“ (Ž 87, 4).

Národy vnesou do Božího města svou nádheru a své bohatství (Zj 21, 26). „On sám je (předem) připravil (založil, (ten) Nejvyšší/(jako) Nejvyšší“ (Ž 87, 5). „A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou

zapsáni v Beránkově knize života“ (Zj 21, 27).

Sela. (Ž 87, 6c) – Ještě jednou, jako již na konci 3. verše: „Konec hlášení. Konec diskuse. Tečka!“ – vykládá Malbim (5) toto slovo, o jehož významu nemají jasno ani rabínští exegeti.

Překlad Ivana Kultová a Krista Gerloffová

[1] Rabbi David Ben Yosef Kimchi (1160-1235), tak řečený „Radak“, byl prvním mezi velkými vykladači Písma a gramatiky hebrejského jazyka. Narodil se v jihofrancouzském Narbonne. Otec mu záhy zemřel, proto Davida vychovával jeho bratr Moše Kimchi. Studovat filozofii dovoloval Radak pouze lidem upěvнěným ve víře v Boha a v bázni před nebesy. Otevřeně se přel s křesťany a napadal zejména jejich alegorický výklad Písma i teologické tvrzení, že oni jsou „pravý Izrael“.

וְגַע מִירׁוּמֵזָם הֶגְסִירָפָס מִילָהָת רְפָס סְכָח סְוָמָע / שַׁת תִּשְׁיִשְׁ הַסְּפָדָה קָוָק בָּרָה דְּסֻומָּתָאֹצָה מִלְשָׂוִי (1990), זָכָק.

[3] Rabi Moše Alšich (1507/08-1593), zvaný též „svatý Alšich“, pocházel z Drinopolu (turecky Edirne), nedaleko od dnešního trojúhelníku tří zemí – Turecka, Bulharska a Řecka, kde studoval na talmudické škole rabího Josefa Kara. V roce 1535 odešel do země Izrael a usadil se v Safedu v severní Galileji. Když jej později následoval jeho učitel Josef Karo, byl již jedním z rabínských soudců města. V dalším období se Alšich vyznamenal jako kazatel a vykladač Bible i Talmudu. Podle legendy byl jeho syn jako dítě unesen a stal se muslimem. Alšich je pochován v Safedu, kde dodnes jedna stará synagóga nese jméno „Bejt Ha-Kneset Ha-Alšich Ha-Kadoš“ (Synagóga svatého Alšicha").

וְגַע מִירׁוּמֵזָם הֶגְסִירָפָס מִילָהָת רְפָס סְכָח סְוָמָע / שַׁת תִּשְׁיִשְׁ הַסְּפָדָה קָוָק בָּרָה דְּסֻומָּתָאֹצָה מִלְשָׂוִי (1990), זָכָק.

[5] Meir Leibusch Ben Jechiel Michael Weiser (1809-1879), známý pod zkratkovým jménem „Malbim“, se narodil ve Voločysku na dnešní Ukrajině a působil ve východní Evropě jako rabín, talmudista, vykladač Bible a kazatel. Během života v Kepnu v pruské provincii Poznani (1845-1859) získal přízvisko „kepenský magid“ (lidový kazatel, vypravěč). Jako nesmířitelný odpůrce reformního hnutí a židovského osvícenství se dostal do konfliktu se židovskými i nežidovskými soudy, dočkal se pomluv, zatčení a jako politický burič též vyhnanství. Působil jako vrchní rabín v Rumunsku a Královci. Ve výkladu Bible se soustředil na „hloubku jazyka“ a „základní význam textu“, který se „zakládá na přesných jazykovědných pravidlech“. Vycházel z toho, že se v Písma svatém nic neopakuje, nýbrž že každé (zdánlivé) opakování vždy přináší i nový úhel pohledu. Krom toho ve své předmluvě k výkladu proroka Izajáše zdůrazňuje, že prorok nepředává své vlastní myšlenky, nýbrž slova, „která mu Duch svatý, jenž byl na něm, vložil do ustí a do pisátka“.

Johannes Gerloff

NEVZALI SI ANI HŘIVNU

tři dámy. Na dotaz, zda mají kafe a něco k jídlu, se tvářili trochu překvapeně a smáli se, přičítali jsme to tomu, že asi nemají moc zákazníků z ciziny. Všichni byli moc milí, dostali jsme vepřové s pšeničnou kaší, salát a nakládaná rajčata. Mám pro kuchyně části světa slabost už od dob působení v Rusku. Chutná jako celé tyhle nekonečné země – ze začátku jednotvárně, pak člověk objeví překvapivě půvabné přílohy, chutě a detaily, místní, etnické a další. No ale zpět k historce. Ukázalo se, že to není žádné první otevřené občerstvení, ale polní kantýna, kde dobrovolnice vaří pro vojáky a domobrance z okolních „blokpostů“. Proto to pobavené překvapení. Nevzali si ani hřivnu, i když jsem se hodně snažil. Prý to máme za to, jak Češi podporují Ukrajinu. Všichni tu o tom vědí, pokud to můžu odsud posoudit, Česká republika si v této krizi počíná skvěle a buduje si obrovský respekt. Myslím, že se také díky České republice rodí obrovský potenciál pro budoucnost celého regionu střední a východní Evropy.

Cestou z Kyjeva jsme zastavili u prvního občerstvení u silnice, které vypadalo otevřeně. Uvnitř seděli čtyři chlapci se samopalem, za pultem vystřídal každý druhý. Uvnitř bylo všechno v pořádku, ale všechno vypadalo otevřeně. Uvnitř seděli čtyři chlapci se samopalem, za pultem vystřídal každý druhý. Uvnitř bylo všechno v pořádku, ale všechno vypadalo otevřeně.

J. M. (Z února 2022)

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS MLÁDEŽ KOŠICKÉHO ZBORU

Môžeš sa nám, prosím, krátko predstaviť?

Volám sa Filip Čurilla, som rodený Košičan a pochádzam z veriacej rodiny. Od detstva ma rodičia vodili do zhromaždenia. Svoj zbor považujem za svoj druhý domov. V Pána Ježiša som uveril, keď som mal 13 rokov a odvtedy slúžim rôznym spôsobom podľa obdarovania, ktoré mi dal Pán. Počas štúdia na strednej škole som od Pána prijal povolenie ísiť študovať teológiu a následne byť kazateľom. Po maturite som sa rozhodol študovať teológiu na Katedre teológie na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici, kde som toto štúdium aj ukončil. Aj keď sa počas štúdia veci vyvinuli iným spôsobom a momentálne pracujem v sekulárnej sfére, tak povolenie, ktoré som prežil, je stále vo mne a viem, že to je smer pre môj život.

Ako a kedy si prežil povolenie do tejto služby?

Akú službu si robil predtým?

K službe Pánu Bohu som bol vedený od malička. Mal som obrovský vzor služobníkov vo svojich rodičoch a starých rodičoch. Povedal by som, že služba bola pre mňa, po tom ako som odovzdal svoj život Pánu Bohu, neoddeliteľnou súčasťou a niečim úplne prirodzeným, čo som robil rád, čo mi dávalo zmysel a veľmi ma napĺňalo. Tým, že som aj hudobne združný, tak som bol zapojený do služby spevom a hrou na klavíri vo chválich. Čo sa však týka môjho povolenia do služby ako vedúceho mládeže, to som prežil zhruba pred necelými štyrmi rokmi. V tom čase som žil a pracoval v Bratislave, ale stále som bol členom zboru v rodnych Košiciach. Vždy keď mi to práca dovoľovala, tak som sa snažil chodiť domov. Bolo to obdobie, keď sa časť ľudí z nášho zboru rozhodla odísť a založiť nový zbor. Po ich odchode vznikla obrovská potreba služobníkov, nakoľko mnohí, ktorí odišli, boli aktívne slúžiaci v rôznych zborových zložkách. Samozrejme, že sa to týkalo aj mládeže. Práve v tom období som ja osobne začal prežívať volanie vrátiť sa naspäť do Košíc a vyplniť to chýbajúce miesto, ktoré zostało vo vedení mládeže. Úžasné pre mňa bolo, že keď som sa o tomto volaní rozprával so staršovstvom nášho zboru, tak ich pohľad bol podobný. Vnímal som to ako Božie vedenie a Jeho cestu pre moju aktuálnu situáciu.

Viedol si už mládež v inom zbere?

Nie. Ako som uviedol, toto je moje prvé miesto.

Ako dlho vedeš mládež v Košiciach?

Vedúceho mládeže v našom zbere v Košiciach robím už štvrtý rok.

Ako si začínať túto prácu? Aké si mal a máš očakávania? Čo si musel prekonat?

Skúsim na to ísiť postupne. Keď som začínať ako vedúci mládeže, mali sme niekoľko stretnutí s vedením zboru, kedy sme spoločne vypracovali dokument, ktorého jeden z najdôležitejších bodov bola práve otázka smerovania mládeže a ciele, ktoré chceme spoločne ako zbor dosiahnuť. Priznám

sa, že niektoré moje očakávania boli oveľa väčšie, než bola vo výsledku ich realita. Nielen očakávania od mládežníkov, ale ajmä od samého seba. Viem, že nie som dokonalý a urobil som množstvo chýb, ale som vďačný Bohu za Jeho milosť a za to, že On prikryva naše zlyhania. Avšak to, čo vnímam ako veľkú výzvu už od začiatku môjho pôsobenia ako vedúceho mládeže, je otázka motivácie a zapojenia iných k službe a zodpovednosti. Uvedomujem si, že v prvom rade musia byť ľudia motivovaní láskou k Bohu, ale myslím si, že aj ja, ako vedúci skupiny, zohrávam dôležitú úlohu v zapojení druhých do služby.

Častokrát sa človek pristihne, že sa vo výsledku uspokojil aj s niečím, čo nebolo úplným naplnením prvotných plánov a vizií. Dôvody môžu byť rôzne. Bud' na to nie je kapacita, či chýba ochota ľudí, alebo sa situácia vyvinula úplne iným smerom. Stále je však mojom obrovskou túžbou a modlitbou, aby všetci mládežníci spoznali Pána Ježiša osobne a odovzdali Mu svoj život.

Koľko členov máš teraz v skupine mládeže, aké je vekové rozpätie?

Vekové zoskupenie je od 15 do 25 rokov. Tak ako je veľmi dynamický mládežnícky vek, tak je veľmi dynamický aj počet mládežníkov, ktorí chodia na mládež. Je nás okolo 30 členov. Samozrejme na mládež do nášho zboru chodia aj mladí, ktorí nie sú súčasťou nášho zboru, teda nie sú deťmi našich členov a nevyrástli v ňom. Bud' ide o ľudí z iných spoločenstiev alebo spolužiakov či priateľov našich mládežníkov, ktorí prijali pozvanie prísť na mládež.

Akým spôsobom získavate nových členov?

Na túto otázkou som už častočne odpovedal v tej predchádzajúcej, ale okrem toho mi nedá nespomenúť jeden konkrétnych príklad, a tým sú sociálne siete. Mnohí mladí si nás našli na Facebooku alebo na Instagrame, napísali nám a príšli na mládež. Hovoríme primárne o vysokoškolákoch, ktorí príšli študovať do Košíc a hľadali si spoločenstvo. Preto sme boli „nútení“ nielen na bohoslužbách, ale aj na mládeži začať prekladať aj do angličtiny, nakoľko k nám nechodia len slovensky hovoriaci mládežníci.

Ako často a kde sa stretávate?

Sretávame sa v našom zbere každý týždeň v piatok večer. Začíname o 18:00 a mládež trvá cca 1,5 hodiny.

Ako tvoríte program?

Pri tých predchádzajúcich otázkach na to ešte neboli priestor, tak chcem zdôrazniť, že aj keď som hlavný vedúci mládeže, tak to neznamená, že som jediný vo vedení a že o veciach rozhodujem sám. Máme vybudovaný tím, ktorý vede mládež a ktorý spoločne pripravuje veci a snaží sa to robiť najlepšie, ako dokáže. Teda aj príprava programu je spoločná, najmä keď sa rozprávame o výbere témy, či už jednotlivých alebo o sérii, o nejakých mládežníckych akciách, výletoch, atď..

Samozrejme súčasťou každého stretnutia sú chvály, slovo, modlitby, poprípade svedectvá.

V čom konkrétnie vidíš Božie konanie?

Dotyk Božej ruky a Jeho konanie medzi nami vidím v tom, že aj napriek situácii, ktorá bola v súvislosti s protipandemickými opatreniami, mladí nestratili túžbu chodiť na mládež a byť jej súčasťou a že chcú/môžu počúvať Božie slovo. A ak by som to mal zhodnotiť za celé svoje pôsobenie, tak Božie konanie vidím jednoznačne aj v počte mladých ľudí, ktorí odovzdali svoj život Pánovi Ježišovi. Ako som už spomíнал, je to pre mňa tá najväčšia túžba, modlitba, ale aj radosť. Vďaka Pánovi za tento hmatateľný dotyk jeho ruky.

**Akým spôsobom sa ti darí u mládežníkov prehľbovať ich vieru?
Aký spôsob je podľa teba najlepší?**

Myslím si, že na prehľbovanie vieri mládežníkov sú dôležité tri veci: (1) osobný príklad, (2) záujem o mládežníkov a (3) služba. Pokúsim sa to v krátkosti rozvinúť:

(1) Ja, v pozícii vedúceho mládeže, musím byť tým, ktorý sa správa tak, ako to chce Pán Boh. Mám byť príkladom vo viere a - vyjadrené slovami apoštola Pavla - byť človekom hodným nasledovania. Inými slovami - príklad, ktorý vidia, je „nákazlivý“. Samozrejme, bez zmocnenia Duchom Svätým to nedokážem.

(2) Pod záujmom o mladých si nepredstavujem len to, že s niekým prehodím pár zdvorilostných slov po mládeži, ale že sa o tú osobu skutočne zaujímam, nebojím sa položiť aj ďalšké otázky, ktoré vedú ku konfrontácii človeka s Božími hodnotami, pozvem človeka k modlitbám a modlím sa za neho. Myslím, že každý z nás si vie predstaviť možno aj ďalšie konkrétné veci.

(3) Keď je človek poverený nejakou službou, tak prirodzene ho to núti tráviť viac času s Pánom Ježišom, lebo si uvedomuje svoju obrovskú zodpovednosť za zverené. Preto je dôležité pomôcť mladým nájsť pre nich osobne nejakú konkrétnu službu či už v mládeži alebo v zbere, kde práve niečo také budú môcť prežívať.

Toto však, čo tu opisujem, je ideál. Nechcem to prezentovať tak, že mne sa to vždy darí.

Ako by vám mohol pomôcť náš cirkevný časopis?

Úprimne povedané, nad niečim takým som nerozmyšľal, ale keď nad tým uvažujem, tak som veľmi rád, že vznikla táto rubrika v časopise Rozsievač. Myslím, že to môže byť povzbudením pre ostatných vidieť a čítať aj o iných mládežiach, dozviedieť sa, čím žijú z čoho sa radujú a aké zápasy vedú. Ak by som to zobrazen trochu sebecky, tak aj pre mňa osobne by bolo úžasné môcť čítať o tom, čo riešia ostatní vedúci mládeži.

Chcel by si povedať niečo, na čo som sa nespýtať?

Služba mladým okolo 15. – 17. roku života je podľa môjho názoru nesmierne dôležitá, aj keď v mnohom náročná. Táto skupina ľudí je na jednej strane ešte stále ovplyvniteľná názormi rodičov a starších zo svojho okolia, ale zároveň si už vytvára vlastné názory. Dá sa s nimi pracovať a zároveň ten vzťah nie je vzťah učiteľ - študent, ale môže mať rozmer kamarátstva. Preto by som nás všetkých chcel povzbudit, aby sme sa nenechali odradiť od tejto služby, či už tým, že všetko nevyjde tak, ako si to predstavujeme, alebo možno aj vlastným zlyhaním. Som nesmierne rád, že v našej službe sa môžeme úplne spoliehať na Boha, ktorý je stále plný milosti, prikryva aj naše nedokonalosti svojou láskou a je schopný dopovedať veci, ktoré my nedokážeme. A druhá vec, na ktorú myslím – je nesmierne dôležité modlitebne bojovať za ľudí, ktorých nám Pán Boh dal, aby sme ich viedli. Mnohé boje dokážeme vyhrať len na kolenach. Tak nech nám Pán Boh dáva silu bojovať za našich mládežníkov a ich životné a duchovné smerovanie. „*Toto som napísal vám, čo veríte v meno Božieho Syna, aby ste vedeli, že máte večný život. A máme k nemu pevnú dôveru, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme podľa jeho vôle. A ak vieme, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme, vieme i to, že už máme, o čo sme ho žiadali*“ (1Jn 5, 13–15).

Rozhovor viedla Elena Pribulová

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Ráda bych se s vámi rozdělila o recept, který na první pohled vypadá jednoduše a takový i je. Připravuje se z ingrediencí, které úplně rozdrobíme na malinké kousíčky. Co z toho potom může vzniknout? Bude to dobré?

I naše životy se skládají z takovýchto malíčkých kousíčků. Někdy by si jich nikdo ani nemusel všimnout a přesto nakonec v té konečné celistvosti i my sami žasneme, jak jsme vše prožili. Co jsme mohli vykonat a co za námi mohlo zůstat. Konečný výsledek se nám stává radostí. **I Pána Ježíše se ptali:**

„Kdo je vlastně největší v království nebeském?“ A byli překvapeni, že právě ti malíčci! Ukázal jim dítě, máme být jako děti... (**Mt 18, 1-5**). My, maminky, moc dobře známe naše děti a jsme to právě my, které žasneme, jak si nás Pán Bůh použil v jejich výchově i tam, kde nejvíce jsme. No přece v kuchyni.

Í s tímto receptem nám děti pomohou.

Rychlý drobenkový koláč

1 Hera, $\frac{1}{2}$ kg polohrubé mouky,

25 dkg mletého cukru,

1 vanilkový cukr

2 žloutky,

1 prášek do pečiva.

Z tohoto všeho v míse uděláme drobení. Hezky rukou vše rozmělníme. Připravíme si namazaný plech a větší část drobenky nasypeme na plech, asi tak 2/3, a stejnomořně rozložíme.

Potom smícháme tvarohovou nádivku:
2 tvarohy ve vaničce,
2 žloutky,
400 ml mléka,
vanilkový cukr
a potom přidáme sníh ze 4 bílků.

Opět všechno promícháme a nalijeme na drobenku. Také jsem vyzkoušela, že je moc dobré na tvarohovou nádivku dát sem tam maliny, borůvky nebo jahody. Je to zase trošku jiné. Záleží, jaké máte ovoce, ale nemusí být.

Nakonec posypeme zbytkem drobenky 1/3 a dáme péct do středně teplé trouby. Mělo by se to péct pomalu.

Krájíme po vychladnutí.
Dobrou chut'.

Dana Jersáková

NEBE SE RADOVALO S NÁMI

Shromáždění v neděli 3. dubna 2022 bylo mnohem slavnostnější než obvykle. Na první pohled bylo jasné proč: Otevřená a vodou naplněná křtitelnice, bílá roucha, hosté z jiných sborů. Aно, na tuto neděli byl naplánován svatý křest. Tři sestry a jeden bratr se rozhodli vyznat veřejně, že Pán Ježíš Kristus je jejich osobním Spasitelem a že Mu chtejí sloužit po celý život.

Bratr Adam, sestry Veronika a Lenka z ašského sboru a sestra Anna ze sboru BJB v Plzni se nejprve představili a ve svých svědecích popsali svou cestu k Bohu. Adam s Veronikou vyrůstali ve věřících rodinách, od dětství chodili do besídky, dorostu a nyní jsou členy ašské mládeže. Ve svých svědecích zdůraznili, jak je důležité nespolehat se v otázce spasení na svou věřící rodinu, ale osobně přijmout Pána Ježíše Krista do svého srdce. Sestry Lenka a Anna vyznaly svou víru až v dospělosti, ale o to pozoruhodnější jsou jejich svědecí.

Bratr kazatel Alois Boháček kázal na téma „Pojď ke Kristu“.

Do programu přispěl i br. kazatel Daniel Kuc z domovského sboru sestry Aničky. Křtil br. kazatel A. Boháček.

Na závěr shromáždění bylo vyprošeno požehnání pro nově pokřtěné. Byli předáni do Božích rukou s vírou, že jejich sbory v Aši a Plzni jim poskytnou péči a další vedení.

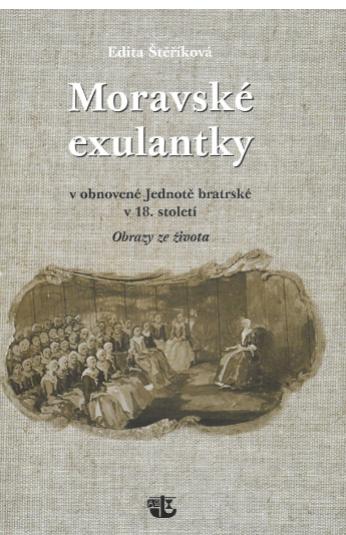
Děkujeme našemu Bohu za nové sourozence v Kristu a modlíme se, aby i mnozí další mohli otevřít svá srdce pro Pána a nechat se pokrtít.

Jaroslava Mojžíšová Fulínová

Lenka Anna

Veronika Adam

EDITA ŠTĚŘÍKOVÁ: MORAVSKÉ EXULANTKY V OBNOVENÉ JEDNOTĚ BRATRSKÉ V 18. STOLETÍ. OBRAZY ZE ŽIVOTA

Psát o ženách je dnes móda, hlavně o tzv. genderové propasti. Velice správně proto v předmluvě ke knize o moravských exulantkách píše Ondřej Halama, senior Ochránovského seniorátu při ČCE: „...autorčin záměr nechápejme jako výsledek moderního genderového zájmu, ale spíše jako důsledek skutečnosti, že ženy hrály ve společenství Ochránovské Jednoty bratrské velmi významnou roli, jistě významnější, než bylo v té době v církvi běžné.“

Viděli jsme to i v jiné knize historicky E. Štěříkové, kterou jsme si zde představili nedávno. Byla o moravském exulantovi Johannu Böhnerovi, který v 18. století působil jako misionář mezi indiány a černými otroky („moravský“) i ve smyslu, že patří mezi „Moravské bratry“ /Moravian Brethren). Důležitou roli v těchto zaoceánských misiích měly ženy. Misionáři si brali za manželky misionářky (často na doporučení), on působil mezi muži, ona mezi ženami, oba se učili jazyk indiánů, v případě černých otroků kreolštinu, aby svým posluchačům mohli srozumitelně vykládat víru, oba pracovali na zajištění chodu misijní stanice a oba pracovali na „zakázkách“, aby si misie na sebe vydělaly (a misionáři mohli např. splatit lístky za cestu lodí do nového světa). – Říká se tomu, jak píše autorka v knize o moravských exulantkách, „symetrická paralela“, o niž se snažil známý hrabě Zinzendorf, zakladatel Herrnhutu (Ochrana) a obnovené Jednoty bratrské. Prosazoval ji nejen na misiích, ale i v církevních funkčích, aby ženy měly stejně úřady, jako měli muži.

Tuto knihu vydal Kalich a spolek Exulant roku 2014 a je velice vhodná na poučení, jak to u hraběte Zinzendorfa bylo s ženami. Na mnoha ukázkách a citátech autorka velice čitěv představuje obtížné rozhodování žen k odchodu z Čech do exilu, někdy odešly samy, někdy s rodinou. Popisuje, jak se ženy uplatňovaly v herrnhutských rádech. Ty byly velmi přísné a život byl kontrolován tak důsledně, že autority řídily i intimní životy manželů. Velmi barvitě jsou popsány situace v ženském „internátním“ způsobu života, dělení funkcí a odpovědnosti. Autorka napínavě líčí osudy misionárek doslova po celém světě, popsalala metodiku misie s učením se jazyku, místních zvyků, stravovacím návykům, oblečením, přizpůsobení se životnímu „stylu“. Jak šířit evangelium, tu „dobrou zprávu“, mezi válčícími kmeny, při povstání. Mnohé z žen strávily na misii svá nejlepší léta a ve svých životopisech podávají velmi otevřené zpravidlostí. Velmi napínává je čtení o samotném hraběti a o jeho vztažích právě k ženám v „jeho“ církvi, zvláště pak k Anně Nitschmann – tajné hraběnce.

Chtěly by v Herrnhutu hraběte Zinzendorfa žít současné ženy? Těžko říct, „rebelkám“ by asi tamní řády a povinnosti nevyhovovaly, ačkoli právě Herrnhut nabízel ženám jinde nevidané uplatnění. Těch nejasných otázek je tu víc: proč se hrabě o onu „symetrickou paralelu“ vlastně snažil, když současně byl v rozpacích nad ženským „tlacháním“ a jinými „ženskými nectnostmi“? Na to odpověď neznáme, ale asi tušíte, jak to dopadlo po smrti hraběte: pokračovala paralela, anebo byla zrušena ve prospěch mužů?

Snad můžu parafrázovat poslední autorčinu větu z knihy. Píše v ní o Anně Nitschmann, ale snad ji lze zobecnit i na ostatní pilné moravské exulantky – upřímně si přály sloužit Bohu a církvi a skutečně sloužily, jak mohly.

Pavel Čáp

NOVÝ VÝKONNÝ VÝBOR BJB ČR

Na Sjezdu delegátů 23. 4. 2022 byl zvolen nový Výkonný výbor BJB ve složení : předseda Pavel Coufal (4), místopředseda Jaroslav Pleva (6), tajemník Jan Jackanič (1), členové Vladimír Zeman (2) a Oleg Gricyk (3) a náhradníci pak Jiří Boháček (7) a Helena Včeláková (5).

Na Sjezdu byl do Bratrské jednoty baptistů přijat sbor Karlovy Vary - Istočník (Pramen), který byl dosud stanicí plzeňského sboru. Bratr předseda Pavel Coufal jim vyprosil požehnání do jejich dalšího sborového života.

red.

Konference sester BJB z ČR a SR

23 - 25 / 9 2022
Praha

Společná konference sester BJB z ČR a SR se v letošním roce koná v jiném termínu, než roky předešlé.
Koná se ve dnech: 23-25. září 2022 v Praze.

MODLITBA ZA UKRAJINU

Pane Bože pokoje a spravedlnosti, modlíme se za lidi na Ukrajině. Modlíme se za mír a za složení zbraní. Modlíme se za všechny ty, kteří se obávají zítřka, aby jim tvůj Duch útěchy byl nabízkou. Modlíme se za ty, kteří mají moc nad tím, jestli bude válka nebo mír, aby jejich rozhodnutí vedla moudrost, správné rozlišování a soucit. Nadevše se modlíme za všechny Tvoje předrahé děti, které jsou v ohrožení a strachu, abys je držel v náručí a ochraňoval. Modlíme se ve jménu Pána Ježíše Krista, Knížete pokoje. Amen.

TÉMA ROČNÍKU 2022: DUCHOVNÉ DISCIPLÍNY

„Telesné cvičenie je málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko“ (1 Tim 4, 8).

Číslo 11 2022... Podriadenie sa
Číslo 12 2022... Služba

Uzáverka: 5. 6. 2022
Uzáverka: 5. 7. 2022

PÁTEK

14:00 Registrace

17:00 Večeře

18:00 Zahájení konference předsedkyně OS BJB ČR a SR

/Vedení: Katka Sližíková

Představní aktivity Mezinárodního vězeňského společenství - Teen Challenge Praha, křestanská organizace zaměřená na děti ohrožené sociálním vyloučením – naplnění jejich volného času.

SOBOTA

9:00 Dopolední program / Vedení: Ludmila Sýkorová / Pozdrav kazatel Marek Titěra

Úvod k modlitbám/ Lenka Titěrová

Komunikace dnešní doby. Jak uniknout závislosti / Marek Macák

12:00 Oběd

14:00 Odpolední program / Vedení: Vilma Koblischková

O čem se v církvi nemluví – Manipulace a násilí v rodině. Jak pomoci obětem domácího násilí / Ráchela Bícová

16.00 – 17.30

1. seminář: Pasivní agrese / Ráchela Bícová

2. seminář: Komunikace v manželství / Grażyna Kaledová

3. seminář: Cesta odhalení a uzdravení ze skrytého týrání (formy, dopady řešení) Jana Jurčová

4. procházka do okolí – místa spojená s naší Jednotou “I kamení–cihly budou mluvit“ / Slávka Švehlová

17.30 Večeře

19:00 Večerní program / Vedení: Jana Pospíšilová

Hudební skupina z Litoměřic

Večer svědec

NEDELE 9:00

Závěrečný program konference / Vedení: Helena Včeláková / Úvod k modlitbám : Jarmila Cihová

Rozbité vztahy v církvi a v rodině

– Beze mne nemůžete učinit nic / Pavel Smilek

Společná piseň – sbírka

Závěr konference – zpívané Požehnání s námi zůstává

11:30 Oběd

BLAHOPŘÁNÍ

Bratr kazatel Richard Novák dne 24. 4. 2022 oslavil 92. narozeniny.

Redakční rada Rozsévače se připojuje ke všem gratulantům. Děkujeme bratrovi za jeho práci na poli kazatele i za práci dopisovatele do Rozsévače.

Přejeme Vám, bratře kazateli, bohaté Boží požehnání, pevné zdraví, pokoj s radostí v srdci a hodně Božích sil do dalších let. red

KDE SI, Ó JEŽIŠ?

Pavel Kondač

*Rok čo rok putujem na horu Golgotu,
a za ňou ku hrobu, kde Ča raz vložili.*

*Ale som sklamaný: Teba tam nevidím.
Kostoly mlčia len, v hrobe nik neleží.*

*Pobožní pútnici, čo ma tam hľadáte
v Negeve, v Jerichu, či tu, na Golgote?*

*Vari to neviete: ja som vás predišiel.
Tam ma vy nájdete ďaleko i bližšie:*

*v horúcej Afrike, v spálenej Sahare,
v dusivom pralese či v stepi zdupanej.*

*Nevyhnite sa ni tajge, ni tundre,
kde pohľad na gulag po srdci vás udrie.*

*V ďalekej Ázii biedny ľud narieka.
Chýba mu hrst' ryže, vysychá vel'rieka...*

*Deti tam hladujú, na sto ich umiera...
Pýtaš sa, kto to je? To som ja, to som ja!*

*Tie deti milujem, trpím aj v gulagoch,
dusím sa v pralese, Sahara páli ma.*

*Kdekoľvek zavítaš v ďaleký svetadiel,
nájdeš mňa, lebo som dávno ďa predišiel.*

*Z Jeruzalema som pochodil celý svet,
a kde je pláč a hlad, môžeš ma uvidieť.*

*Len sa ty zadívaj do očí detičiek
alebo žobrákov. Zájdi si na vidiek,*

*tam, kde sa vo vojne bez citu zabíja:
zúrivá armáda nevediac, raní mňa.*

*Z lásky a súcitu rany si zahojil?
Komu si pomohol, mne si to urobil.*

*V nebi to pochopíš, kde už niet trápenia.
Uvidíš nádherný zlatý trón, kde sedím!*

*Tam ďa raz odmením, lebo aj tam som ja.
Nesmierny vesmír i nebo som naplnil.*